

גליון מס.16 • כ"ה אדר א' תשמ"ו • 1986
2 פוסטרים!
★ ה"קפטנים"
אנגליה
★ קווין
"חוכיף" — עמוד 4
מסוף בל"ל
הולך איתך קדימה
מידע לאומי
חיש בנק
השרות שאתה מקבל היום טוב יותר
מהשרות שקבלת אתמול,
ומחר תקבל שרות טוב עוד יותר.
לנגד עיניך ממש עושה בנק לאומי צעדים
גדולים קדימה. היות והבנקאות, יותר מכל ענף
אחר, מבוססת על יחסים של הדדיות בין
הלקוח לבין הבנק שלו - אתה יוצא נשכר מכל
צעד שלנו קדימה - ומתקדם איתנו. באותה
מידה, מתמיד הבנק להדביק את קצב
ההתקדמות שלך. בעידן בו מופיע בכל יום
מחשב חדש ומשוכלל יותר מקודמו, והכלכלה
מציבה מדי יום אתגרים חדשים לתעשיה,
רעיונות חדשים ועל יישומם.
בנק לאומי הולך איתך קדימה!
בנק לאומי

טור ראשון

הממלכה השביעית

מעולם לא הגיעו למשחק רעים בארץ אנשי תקשורת כה רבים, כפי שהגיעו עם נבחרת הכדורגל האנגלית שהתמודדה עם ישראל בשבוע שעבר ברמת־גן. יותר משלוש עשרות מהם, פלשו ליציע העתונות באיצטדיון, ובכל מהלך המשחק יכולת לראות את האצבעות מחייגות למספר הלונדוני של מערכת זו או אחרת.

כאן אולי המקום להשוות בין תנאי עבודתם של עתונאים ישראליים לאנגלים. פרט לאמצעי התקשורת האלקטרוניים (טלוויזיה ורדיו), שאצלם שיחת טלפון היא עניין של מה בכך (יש מי שפורע את החשבונות האסטרונומיים) – נמצאים אנשי העתונות הכתובה שלנו בנחיתות בולטת.

עתונאי ישראלי היוצא לסקר אירוע בין־לאומי, חייב לדאוג גם לכל הצדדים הטכניים. עתונאי אנגלי – בא אל המוכן. עתונאי ישראלי מוגבל בהוצאותיו. האנגלי – לא עושה חשבון לאיש. במשחק הבין־ארצי ברמת־גן – החזיקו האנגלים קו פתוח למערכות העתונים שלהם. קו פתוח למשך שעתיים. עשו חשבון כמה זה עולה.

תנאים טובים יותר לעבודה – אינם מולידים בהכרח כתבות טובות יותר. זאת למדנו לדעת לא פעם. וכך, עם ההגבלות הטכניות והאחרות המוטלות עלינו – אנו עושים עבודה לא פחות טובה מעמיתינו האנגלים.

אין זו, אלא הצצה חטופה לנעשה בעולם העתונות שלנו, ואין לראות בדברים גם טפיחה על השכם. במשך השנים למדנו לחיות ולהסתגל לתנאים שלנו. אבל באיזשהו מקום אנו מגניבים מבטי קינאה לעבר האנגלים.

בשער: ענת ויעקב הרשקו, שחקני כדורעף מבת־ים. סיפור בעמ' 4. צילום: עדי אבישי.

שבועספורט
עורכים:
אלכס דורון
משה לרר
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שפי דגן
מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

לדובי

כותבים

פוסטר יפה – אבל הגרבים...

אני מתייחס לפוסטר של נבחרת הכדורסל שהופיע ב"שבועספורט" מס. 14 מתאריך 20.2. הפוסטר לכשעצמו – נהדר, אך אני במקומכם לא הייתי מפרסם אותו. בעמ' 16 באותו גליון, כותב משה לרר על "הברדק בנבחרת הכדורסל" בכל הקשור לתלבושת וכו'. הפוסטר לא שונה מבחינה זו. הסתכלו על הגרביים. זוהי בושה. כל שחקן בגרביים אחרות. האם גרביים הם לא חלק מהתלבושת?

בכל מקרה, אין זה גורע מהצילום עצמו ומהכבוד שהנחילה לנו נבחרת הכדורסל של ישראל במשחק עם צ'כוסלובאקיה.

ת"א — יקי קוס

לא לאבד תקווה

הנני חיפני הלומד מתל־אביב ועוקב בחרדה אחרי קבוצת הכדורגל של הפועל חיפה. מצבה בטבלה אמנם גרוע, אך אסור לה, לדעתי, לאבד תקווה. על הכדורגלנים לקחת דוגמא מקבוצת הכדורסל של המועדון. גם היא היתה "אבודה" עד שלושה־ארבעה מחזורים לסיום. והנה ניצלה.

להלן כמה עצות של אוהד, כולן באות מן הלב ובמטרה להשאיר את הפועל חיפה בליגה הלאומית:

1. להפקיד את אימון הקבוצה בידי מאמנים מקומיים מתוצרת בית. צמד כמו אנגלנדר – אינצ'י או אהרון כהן, יכול לעשות את העבודה טוב מכל אחד אחר.

2. יש לחזור ולשחק באיצטדיון קרית־חיים. מגרש גדול ובו מקום לפעילותם של שחקנים מהירים (רוקמן ועמר).

3. דרוש: חלוץ מרכזי. באין יותר העברות – יש להכשיר את אבי ליפשיץ או ארז קירשנר לתפקיד.

4. ברק בית במישור הניהולי (גם קבוצת הנוער במצב גרוע מבחינה מקצועית).

אם ייושמו כמה מההצעות שהעליתי – יוכלו גם "האדומים" בעיר הכרמל להרים ראש.

חיפה/ת"א — בני גביש

פקר – לניהול הנבחרת

נהניתי מן ההתייחסות הרצינית והמקצועית של תא"ל (מיל.) רן רונן (פקר) אל קבוצת הכדורסל של מכבי ת"א ("שבועספורט", מס. 12). דמות כאריזמטית ברמה לאומית כמו של רן רונן, צריכה לרתום עצמה לפעילות ממשית בכדורסל.

כיון שלמכבי ת"א הנהלה חזקה וטובה (ראה תוצאות בשטח) ומכיוון שהנבחרת הלאומית סובלת מחוסר טיפול כרוני, חשבתי כי מר רונן צריך לקחת על עצמו את ניהול הנבחרת הלאומית ואז אולי נוכל סוף סוף להרים ראש גם במישור הבין־לאומי.

יתכן שהעסקונה באיגוד הכדורסל, ואולי אף מר רונן עצמו, יחששו מכך, כל אחד וסיבותיו עימו, אך במחשבה נוספת: המטרה העיקרית היא הצלחת הנבחרת, ולכן אני משוכנע כי יהיה בכך משום אתגר למר רונן ולמרצו.

חיפה — יוסף סטרנקר

הכדורגל שלנו

לפני מספר שבועות קראתי באחד ממדורי הספורט על התרשמותו של מר יוסף דגן מההתאחדות לכדורגל, ששימש מלווה לנבחרת סקוטלנד בביקורה בישראל. דגן התרשם לטובה מהגישה המקצועית והרצינית של הסקוטים והביע תקווה שיגיעו ימים כאלה גם לכדורגל הישראלי.

חבל מאוד שמר דגן שכח שהוא ייצג בסיור את ההתאחדות הישראלית, שהיא, לדעתי, הגורם העיקרי לכך שהכדורגל שלנו בשפל.

אריאל — חיים שרקי

איי פאראו

ב"מעריב" פורסם על נצחון נבחרת הכדוריד על איי פאראו וצויין, בין היתר: "איי פאראו – הסמוכים לדנמרק".

למען הדיוק: איי פאראו אינם סמוכים כלל לדנמרק.

זוהי קבוצה של 18 איים הנמצאים בין איי שטלנד לאי איסלנד, והם נמצאים במרחק של 1333 ק"מ מכירת דנמרק.

נכון שהם מהווים חלק ממכלת דנמרק ויש להם אפילו שני נציגים בפרלמנט הדני. אך בכל הנוגע לענייני פנים, חינוך, תרבות וכו', הם מקיימים שלטון עצמי.

קרית־מוצקין — יחזקאל רוזן

הזוג המלכותי של הכדורעף

נא להכיר: ענת ויעקב הרשקו, "הזוג המלכותי" של הכדורעף הישראלי. נשואים שלוש שנים. ביתם האמיתי, בו הם מחליפים משמרות ליד הרשת מדי יום, הוא אולם הכדורעף של הפועל בת־ים.

יעקב (28, 1.88 מ', 52 משחקים בין־ארציים) "קפטן" הפועל בת־ים, המועמדת העיקרית העונה לזכייה ראשונה בכתר האליפות ו"קפטן" נבחרת ישראל. ענת (24, 1.73 מ', 46 משחקים בין־ארציים) "קפטן" הפועל בת־ים, סגנית אלופת הנשים, ו"קפטן" נבחרת ישראל. לפרנסתם, בנוסף להנחתות ליד הרשת, עוסקים שניהם בביטוח־חיים. לא תחת קורת־גג אחת. כל אחד – בנפרד.

לאחר ארבע שנים של חברות, ברוטו, מהן שנתיים נטו – עמדה ענת, אז לרנר, לצאת לגרמניה כדי להצטרף לקבוצת "ויקטוריה אוגסבורג", שהופיעה באותה עונה בליגה השנית. היום היא אלופת גרמניה.

כחודש לפני הנסיעה, נוצר שוב קצר ביניהם. "צילצלתי ליעקב ואמרתי לו: 'שלום. היה לי נעים מאוד להיות איתך. אני נוסעת לשחק בגרמניה'".

אלא שמשהו קרה בדרך לנמל התעופה. בתוך ימים מעטים חלה תפנית קיצונית ביחסים ביניהם והם החליטו להינשא.

שלושה ימים לאחר החתונה, עשו השניים דרכם לקריירה חדשה בספורט. ענת, עם חוזה ביד, ואילו יעקב אפילו ללא כתובת.

"לא ידעתי לקראת מה אני הולך. בשבועיים הראשונים, לא תיפקדתי. היה לי 'משעמם מוות'. התאמנתי קצת עם הבנות בקבוצה של ענת. רק לאחר־מכן, נבחנתי בקבוצת 'מינכן 1860', אלופת גרמניה. כאשר עברתי את המבחן, החל מסע העינויים והתלאות שלנו".

חיי המקצוענות לא מצאו חן בעיני יעקב. הבקרים הפנויים, המגורים במלון שלא היו בו מים חמים בשעות היום, אי ידיעת השפה וחוסר בקשרי־חברה – הפכו את חייו לשעמום אחד גדול. הדירה העלובה שקיבלו אח"כ – ממש תיסכלה אותו.

אחרי שלושה הפסדי ליגה רצופים של בת־ים – החלו ראשי הקבוצה להתקשר עימו בדחיפות ולהפעיל עליו לחץ שישוב ארצה. הוא לא עמד בלחץ והחליט – נוסעים הביתה. ענת לא רצתה.

"סוף סוף הרגשתי שיש לי סיפוק מכדורעף. רציתי לבדוק מה אני באמת שווה. אחרי חודשיים וחצי של כדורעף מעולם אחר חזרתי בחוסר חשק לבת־ים. אחרי האימון הראשון הייתי בשוק. בכיתי. החלטתי שאני פורשת. הרגשתי שחזרתי 100 שנים לאחור".

גם יעקב היה במשבר. "הבנתי מיד שעשיתי את שטות חיי, אבל זה היה מאוחר מדי. היום הייתי חוזר בשמחה לגרמניה", מודה יעקב.

בבית הרשקו אווירה מיוחדת. בהצצה אל ארון הבגדים נראות כמויות אדירות של מערכות בגדי ספורט. את מניין זוגות גרבי הספורט – איבדו מזמן. להערכתם, "בולעת" מכונת הכביסה בשבוע כעשרים זוגות גרבי ספורט. יש לציין שיעקב עוזר לענת בכל מה שקשור לעבודות הכביסה.

בענייני מטבח – ענת חלשה מאד. אין לה זמן להקדיש לבישול. במרבית ימות השבוע הם חוטפים משהו לפה. "אין אצלנו ארוחות סדירות", מסבירה ענת. יעקב לא כל כך אוהב את זה.

אחרי שלוש שנות נישואים – "לוחץ" יעקב בכיוון של הרחבת המשפחה. "הוא לא מבין שזה יפריע לי ויגמור לי את הקריירה" מגיבה ענת. ואילו הוא: "לי זה לא יפריע".

ענת אינה נכנעת, לפי שעה, ללחץ. יעקב מודה: "אני בקונפליקט עם עצמי. מצד אחד אני רוצה ילדים, ומצד שני אני רוצה לדחוף אותה להתקדם בכדורעף. אני מרגיש מקופח. שנה של פסק־זמן לא תפריע לה. אני מבטיח לעשות הכל שהיא תחזור להיות אותה ענת"...

ברוריה ניומן

חרבה זוגות גרביים, חוטפים משהו בפה, רצים לאימון או למשחק...

Sports Illustrated

PARADISE FOUND

Elle Macpherson

"תופשת שמש בבורה בורה"

זו הכותרת בצד תצלום של דוגמנית שזופה וחטובה בבגד־ים של "גוטקס" שמכסה רק בשתי־רצועות את החזה, בשער ה"ספורטס אילוסטרייטד", ירחון הספורט היוקרתי של ארצות־הברית לחודש פברואר. כתבת הצבע שמלווה את תמונת השער, צולמה בטהיטי, על רקע הנופים הקסומים של גן־עדן טרופי, ומציגה בגדי־ים של יצרנים מפורסמים אחרים בעולם. ישראל מיוצגת בדרך היפה והצבעונית ביותר. מתוך 22 בגדי הים המצולמים שם, שבעה הם של "גוטקס", אחד של גדעון אוברזון ואחד של "דיווה".

בחירת בגד הים לשער של ירחון מקצועי אמריקני, נחשבת להענקת ציון־לשבח. יצרנים אמריקנים ובין־לאומיים רבים נאבקים על מקום בשער ירחון כה פופולארי. אין מקדם־מכירות טוב מזה.

יהודית חנון

הבוס החדש של פיזנטי

דוד פיזנטי, ישראלי בקלן, הספיק כבר לראות שם החלפת מאמן. במקום האנס להר, שהביאו ל"בונדסליגה" מנתניה, בא גיאורג קסלר, 53, "טיפוס" מיוחד במינו. "סר קסלר", מכנים אותו – משום שהוא שונה כל כך מכל אנשי המקצוע בגרמניה. ג'נטלמן מהדור הקודם. ראוי יותר לחליפת פראק מאשר לאימונית־של־מאמן־כדורגל.

כאשר קבוצתו מפסידה, הוא הראשון ללחוץ ידו של עמיתו־יריבו המנצח ואז הוא משמיע באוזניו ברכה קצרה בליווי נאום מיוחד במינו על המזל שעמד לצידו. פעם אמר להאנס וייסווילר, המאמן המהולל של מנשנגלדבך, אחר שהפסיד לו בגמר הגביע הגרמני (1977): "האנס, לך יש מזל – אבל המזל קיים רק כאשר אתה גם טוב יותר. אני מברך אותך מעומק הלב". האצילות מחייבת את קסלר – כתבו על כך העתונים.

כרטיס הביקור המקצועי שלו: שש שנים מאמן נבחרת הולנד, סגן אלוף גרמניה (עם קבוצת "הרטה" ברלין), אלוף הולנד ומחזיק הגביע שלה עם "אלקמר", אלוף בלגיה עם "אנדרלכט". עכשיו יש לו את פיזנטי.

איזה יופי!

מבט מלא התפעלות שולח נשיא המדינה, מר חיים הרצוג, בצנחן שירד לאיצטדיון רמת־גן עם דגל ההתאחדות האנגלית לכדורגל. היה זה בטקס הפתיחה הרשמי של האיצטדיון, לפני המשחק בין נבחרות ישראל ואנגליה. חיוך נראה גם על שפתיו של יו"ר הנהלת ההתאחדות מר שאול סוירי.

צילומים: עדי אבישי.

לעזור קצת, לזלזל קצת, בתיאבון

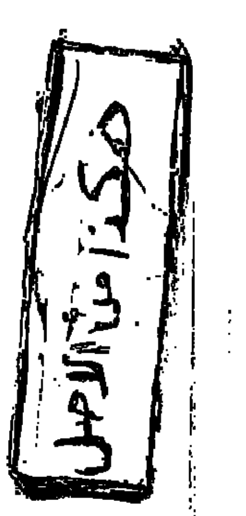
אם זה מה שחסר להם כדי להצליח הערב ב"דרבי" עם מכבי – שיהיה להם בתיאבון. הרבה מה לעשות אין למייק לארגי ולחברו ג'ק צימרמן. רבים הוזמנו לחגיגה של ידידיהם, בעלי "בורגר ראנץ'", במלאת 14 שנה להקמת הרשת. וכשהיה עומס, נרתמו ג'ק ומייק לעבודה במטבח. בטח גם זללו שם קצת. לבריאות.

מנואלה – מבולגריה באהבה

מנואלה מאלייבה, בולגריה בת 19 עם עשר שנות נסיון בטניס, היא כיום להיט גדול, בעיקר בטורנירים בארה"ב. גם נאה, גם "אדומה". אפשר למכור אותה יפה. כיום היא מדורגת 7 בעולם.

בנוסף לכל המעלות – יש לה גם ייחוס. שתי אחיותיה אינן מפגרות אחריה בהרבה: קאתרינה בת ה־16, מקצוענית מאז 1984, מדורגת 93 בעולם. מאגדלנה, רק בת 10, ובכל זאת יש לה כבר נסיון לא קטן בטורנירים שונים. מאחורי שלוש הטניסאיות עומדת אימן, יוליה ברבריאן, ששמרה על שם נעוריה גם לאחר נישואיה, רק משום שהיתה תשע פעמים אלופת בולגריה. "עכשיו אני נהנית מכל רגע, כי רוב הזמן, בעבר, הייתי או בהריון או אחרי לידה...אינני מבינה כיצד קרה ששתי בנותי תקעו יתד בזירה העולמית. שתיהן באות ממדינה שאין בה כלל מסורת של טניס ותודעה לספורט הזה", אומרת האם.

מה היה/יהיה

עמנואל רוזן

פיני. כבר לא בטראומה.

מה פתאום שאני אגש לברך?..

פיני גרשון, אתה תהיה הערב בדרבי?

– אם יהיה לי כרטיס.

מה זאת אומרת, בהפועל לא דואגים לך לכרטיס?

– לא חשבתי על זה עד עכשיו.

הדרבי ההוא של ה־35 הפרש הוא עדיין טראומה בשבילך?

– לא, לא טראומה. לא טראומה. זה עבר מזמן. חוץ מזה, הפועל הם לא היחידים שהפסידו השנה 30 הפרש או יותר למכבי תל־אביב. הכל יכול לקרות אם חולון מפסידים 30 הפרש בחיפה. היו להפועל הפסדים מרים יותר וכואבים יותר השנה.

תגיד, יש בכלל סיכויים להפועל לעשות משהו הערב?

– אני אגיד לך את האמת, לא ראיתי אותם בחודש האחרון. לא יכול לתת לך הערכה.

כל כך מהר שכחת את השחקנים שם?

– „כבר הוכח שלא רק השחקנים קובעים במשחק".

ואת המאמן החדש שלהם אתה מכיר?

– גם מאמן לא מספיק. גם זה כבר הוכח.

בכל זאת, יש סיכוי להפתעה?

– נראה לי שזה תלוי יותר במכבי תל־אביב ולא כל־כך בהפועל.

יש לך עדיין קצת סימפטיה להפועל?

– לא. כבר אימנתי ארבע קבוצות בליגה הלאומית ואם תהיה לי סימפטיה לכולן אני לא אוכל לאמן יותר לעולם.

אגב, אומרים שבתנאי החוזה שלך עם הפועל תל־אביב, לאחר עזיבתך, התחייבת לא להשמיץ אותם באמצעי התקשורת. אולי בגלל זה אתה מאופק כל־כך?

– אין לי שום תנאי עם הפועל תל־אביב. אם יש תנאי, אז הוא דו־צדדי. אני פשוט מעדיף לא לדבר על הבעיות בהפועל תל־אביב.

אם הם ינצחו היום, תיגש לברך אותם בסיום?

– מה פתאום?! למה אתה חושב שאני צריך לעשות את זה?! ■

שאבי. רצה לשאול את בוני.

ראיתי בטלוויזיה חלוצים מחמיצים

שבתאי לוי, אחרי שראית את עצמך בטלוויזיה וגם חשבת קצת, אתה כבר מבין למה החלקת מול בוני גינזבורג?

– לא היה לי זמן לחשוב על זה בזמן שזה קרה. הייתי חייב להמשיך.

ועכשיו אתה מבין?

– תראה, אולי זה מפני שעשיתי סיבוב מאוד חד משמאל לימין, קצת מהיר וחד מידי; אולי מפני שהקרסול שלי כבר היה מסובב מהמחצית הראשונה ולא עמדתי עליו טוב; אולי זה היה פחד פסיכולוגי, אולי סתם, לא יודע. בעיקרון לא היתה לי שום סיבה להחליק ככה. בצורה כזאת עוד לא החלקתי אף פעם.

אם היית נשאר יציב, זה היה גול?

– בטח. איזו שאלה?! הייתי שואל את בוני אם הוא רוצה את זה ימינה או שמאלה. כל השער היה מולי.

אגב, אתה אומר שעוד לא החלקת אף פעם בצורה כזאת אבל מי שעוקב אחריך שם לב שאתה מאבד הרבה פעמים את שיווי המשקל, במרוץ אחרי ועם הכדור. יש לזה סיבה מסויימת?

– אני לא מסכים איתך. לא זכורים לי מקרים כאלה. אם זה קורה, זה בגלל דחיפה, כמו ששמעוניב דחף אותי במחצית הראשונה, או באמת בגלל איבוד שיווי המשקל.

אולי חוסר בטחון.

– לא.

אבל המקרה הזה בטח פגע קשה בבטחון העצמי הפגוע ממילא שלך.

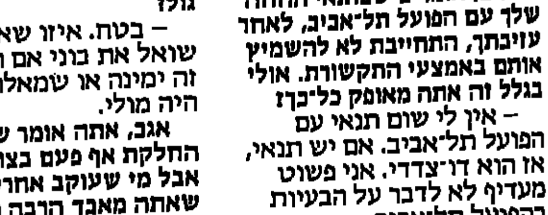
– מכיוון שזו לא ההחמצה הראשונה שלי וגם לא האחרונה, זה כבר לא פוגע בי.

נשמע עצוב.

– למה?

כאילו השלמת עם גורלך.

– אתה לומד לחיות עם זה. זורקים אותך למים ואתה שוחה. מה אני יכול לעשות?! אני לא משחק כדורגל מאתמול ואני לא אפסיק לשחק בגלל ההחמצות האלה. בטלוויזיה רואים הרבה חלוצים גדולים שמחמיצים וממשיכים לשחק. ■

אלי. מה שקורה לשאבי...

כשאחזור – בית"ר תהיה בצמרת

אלי אוחנה, חנן אזולאי אמר שרוח־לחימה ניצחה את המשחק שלכם בשבת. אז אולי אפשר לוותר על כדורגלנים מבריקים ואלגנטים כמו אלי אוחנה ולהכניס במקומם בכל קבוצה כמה לוחמים טובים שיביאו נקודות?

– קודם כל, דעתי היא שחנן צודק. רוח הלחימה עזרה לנו מאוד לנצח את מכבי חיפה. אם אפשר לוותר על כדורגלנים מבריקים? בשום אופן לא, כי לחימה לא יכולה להיות המתכון לכל משחק. היא טובה למשחק כזה, כשאתה עם הגב אל הקיר אחרי שלושה הפסדים, אבל לא לכל משחק. חוץ מזה, עובדה היא שאורי מלמיליאן היה הכדורגלן מספר 1 במגרש וכמו שידוע לך אורי הוא יותר מבריק ופחות לוחם.

תגיד את האמת – לא קצת כאב לך שבית"ר מסתדרת טוב כל כך בלעדיך?

– שמחתי מאוד שבית"ר ניצחה. זה גם משרת את האינטרסים שלי, כי כאשר אחזור לשחק בית"ר תהיה בצמרת ויהיה מעניין יותר.

אלי, אחרי הגול שלך נגד אנגליה אמרו ביציעים שאוחנה טוב רק כשלא שומרים אותו.

– מי שאמר את זה לא מבין בכדורגל.

עובדה.

– מה עובדה?! למה נגד סקוטלנד הייתי לא טוב?! הרי גם שם לא שמרו אותי.

למה?

– נו למה?! כי כדורגלן הוא לא מכונה ויש לו תקופות טובות יותר ופחות. עכשיו אני בתקופה רעה שלי, אני מגיע להזדמנויות ולא הולך לי.

תסמונת שבתאי לוי?

– לא רוצה להשוות.

מה קורה לשבתאי?

– מה שקורה לי. לא הולך לו, אבל הוא חלוץ טוב והוא עוד יבקיע שערים כי כדורגלן לא שוכח לשחק. ■

כדורגל +

א. טבק

מכבי: שקט שלפני הסערה

ללא כל קשר לתוצאת משחק ה„דרבי" בשבת האחרונה – צפויים בסוף העונה שינויים במכבי ת"א. מדובר במאמן שיפנה את מקומו, וקיימת אף אפשרות של חילופים בהנהלת המחלקה. דבר אחד כבר ברור: מצבה הכספי של מכבי ת"א לא יהיה טוב יותר גם בעונה הבאה. כיום הנושאים הללו מוצנעים – אך במחצית חודש אפריל יחל ה„בישול" הפומבי.

זה יכול להישמע בצורה מגותכת. לאיש בהנהלת המחלקה אין שמץ של טענה כלפי המאמן שמעון שנהר. כולם בדעה כי הוא איש מקצוע מעולה, אך בכל זאת קיימת מחשבה שלא לנצל את האופציה להחתימו לעוד עונה. הסיבה: למרות מקצועיותו של שנהר – אין הקבוצה משחקת כדורגל מהנה ותירוציו או הסבריו לכך (כל אחד רואה זאת בעין אחרת) לא מתקבלים.

יו"ר המחלקה, גדעון בריקמן, מודה כי אכן קיימים הירהורים אם להחתים את שנהר על חוזה לעונה נוספת. הוא נפגש עם מספר אוהדים „שרופים" (יש בהם תורמים או מלווים כסף למחלקה) ושאל את דעתם בנושא המאמן.

אך גם לגדעון בריקמן עצמו יש בעיות. יתכן אף שאינו מודע להן. אמינותו בעיני מרכז מכבי – התערערה. תוצאה ראשונה: בריקמן לא יחליף את ראובן פריזנר במזכירות ההתאחדות, פעולה שאמורה היתה להתבצע בחודש אוקטובר. פריזנר ישאר בתפקידו.

יש אולי סיבות נוספות, אך אין זה סוד שבמכבי החלו להתרוצץ המחשבות בדבר החלפתו הקרובה של בריקמן. אומנם לא מרכז מכבי הוא הממנה את ההנהלה במכבי ת"א, אך בדרך כלל הבחושים בקדרה הם אותם האנשים...

קיימת גם אכזבה מתיפקודו של בריקמן. בעיות רציניות לא נפתרו, למרות שזו לו העונה השנייה בתפקיד. הבעייה של מכבי ת"א: קשה למצוא היום מישהו שיסכים לקחת תפקיד זה על עצמו. לו נמצא מישהו כזה – היתה ההחלטה בקשר לבריקמן קלה יותר.

ואם לא די בכך – שקועה האגודה בבוץ כספי. היא ממשכנת את העתיד ולוקחת הלוואות על־חשבון...העונה הבאה. כך נוצר מצב ששלפיו נפתחת כל עונה בגרעון כספי של מאות אלפי דולרים. פתרון לבעייה – אין לפי שעה.

העונה מכרה מכבי ת"א 35 אלף כרטיסים, שהכניסו לה מעט מעל 200 אלף דולר. במקרה הטוב – תמכור מכבי עד תום העונה, בששת משחקי הבית שעוד נותר לה – עוד 15 אלף כרטיסים. כך יווצר מצב שכל התחזית הכספית לא תתממש ובריקמן אינו יודע – או אינו יכול – לפתור את הבעייה. מנתונים עולה כי תקציב מחלקת הכדורגל גדול לפחות פי שניים מההכנסות.

קרוב לוודאי שתופעל גם מערכת לחצים נגדית בכל הקשור לאיוש ההנהלה במחלקת הכדורגל. מה שכן ברור: קל לא יהיה בעונה הבאה במכבי.

הכלל בגלל תכנייה...

אם ידבוק משהו מאותו שיילוק מפורסם גם בהתאחדות לכדורגל שלנו – נדע כולנו שהאשמה נעוצה ב...תכניה שהוצאה לקראת המשחק ישראל – אנגליה.

וזה סיפורה של התכניה.

כמו כל דבר באנגליה – אוספים שם גם תכניות־משחק. יש מאות אלפי אספנים, שבבתיהם תכניות משחקים מתחילת המאה. קיים מועדון של אסופי־תכניות וכמובן שיש גם „שוק". מחליפים, קונים, מוכרים וכו'.

לא מכבר פנו שני קוניני־תוכניות להתאחדות וביקשו לקנות כמות מסויימת. הם נדרשו לשלם חצי לירה סטרלינג עבור כל תוכנייה. בלי לעמוד כלל על המקח – שלחו את הכסף שנידרש מהם.

יום לפני המשחק הופיע בהתאחדות קניין נוסף. הוא גם ידע את המחיר. אך כאשר ראה כי על התוכנייה מודפס שמחירה רק 15ק, פחות בשני שליש מהמחיר שנידרש עבורה – עמד על זכותו לשלם רק את הסכום שצויין בתכניה. ואכן – בסכום זה נמכרו לו התוכניות.

למחרת המשחק, כאשר נודעה כל העיסקה, נוצר מצב לא נעים. נודע כי רק בטעות הודפס המחיר הנמוך (15ק), ומן הצד האחר שילמו כבר קוני התוכניות הראשונים את המחיר הגבוה. עתה יוודע להם כי נידרש מהם מחיר מופרז. אין סודות גם באנגליה בנושאים אלה.

בהתאחדות חוששים כי מישהו שוב יעלה על דל שפתיו את המלה שיילוק, שהפכה כבר ל„מוסד".

וכל זאת – בגלל תוכנייה קטנה.

התכנייה שהוצאה לקראת המשחק ברמת־גן.
המחיר המצויין: 15ק

לביא קוזניצקי. בחור יפה – אבל פצוע

התאחדות: לא למדו שום דבר

ההתאחדות לכדורגל פועלת מכוח הקבוצות המסונפות לה. אך היחסים עם מוסד הגג – הם חד סטריים. הפעם מדובר בנושא ישן, שמדי פעם עולה לכותרות. כולם מסכימים שיש למצוא פתרון, כפי שזה נהוג בעולם, אך מאחר שזה קשור למתן כספים לקבוצות – אין איש בהתאחדות ממהר לבצע את השינוי.

120 אלף דולר עלו לקופת ההתאחדות דמי הפיצויים לכדורגלן הנבחרת מאיר נימני. השחקן נפצע קשה בעת ששירת את הנבחרת, ונאלץ להאבק מספר שנים בבית־המשפט עד אשר זכה בתביעה. בעקבות מקרה זה – החליטה ההתאחדות כי נושא פציעת השחקנים בשורות הנבחרת – חייב לקבל טיפול מתאים, כדי שהשחקן והקבוצה לא ייצאו ניזוקים.

אולם דיבורים לחוד ומציאות לחוד. לפני שבוע נפצע אלי אוחנה במשחק עם נבחרת אנגליה. הן השחקן והן הקבוצה לא יקבלו כל פיצוי מההתאחדות. אוחנה יקבל סכום כסף קטן מהביטוח – וסכום זה רחוק מלכסות את עלותו לבית"ר ירושלים, גם כשאינו משחק בשורותיה בגלל אותה פציעה.

לא מזמן נפצע שוער מכבי יפו, לביא קוזניצקי, במדי נבחרת הנוער. קבוצתו נאלצה לקנות שוער. היא גם הגישה חשבון על 20 אלף שקלים להתאחדות, המורכב משכירת שירותיו של שוער וטיפול רפואי בלביא. יפו – לא רק שלא קיבלה את הכסף מההתאחדות. איש לא טרח אפילו להשיב לפניית המועדון.

אלו הן רק שתי דוגמאות המצביעות על היחס המזלזל מצד ההתאחדות כלפי הקבוצות. בכל העולם השחקנים הם רכוש המועדון, וכאשר הם מושאלים לנבחרת – נעשה ביטוח מתאים, הכולל גם פיצוי כספי לאגודה במקרה של פציעה במדי הנבחרת.

דברים אלו ידועים היטב בהתאחדות. אך היא לא מזדרזת לתקן את המצב. כי הקבוצות שמהן היא חיה ומתקיימת (כספי הטוטו) נמצאות אצלה בעדיפות אחרונה. עד מתי? ■

זירה חופשית

לא בתי־מלון עבודה, עבודה

יואל כץ

אירופה הגדולה אינה קופאת על השמרים. אליפות היבשת בכדורגל לנבחרות לאומיות, משחקים בגביעי האלופות, מחזיקות הגביע, אופ"א (בעבר – ערי הירידים), משחקים לנבחרות נוער על גיל 16, צעירים עד 21 ואפילו אליפות לנשים.

לפני כמה חודשים הועלתה תכנית חדשה: ליגה כל־אירופית לקבוצות צמרת. אבי התכנית היה ד"ר קרון, מי שהיה יו"ר מועדון הכדורגל הגרמני מהמבורג. אין לדעת מה יהיה בגורל ההצעה, אך ברור שאירופה, המכונסת בעצמה, לא תפתח את שעריה לכל מאן דבעי.

נציגי הקבוצות ביבשת זו, יתנגדו להגדלת מספר הקבוצות. גם כך העומס עליהן הוא רב. כדורגלן אירופי מהדרג הראשון מופיע ב־50 עד 60 משחקים בעונה, בלי לקחת בחשבון את הפעילות במישור הנבחרת הלאומית. נתון, שמשום־מה נסתר מראשי הכדורגל הישראלי. שנים רבות הם נוסעים ונוסעים, מנסים לדלות מלה טובה כאן ושם, חוזרים לארץ ומפיחים תקוות שאין להן אחיזה במציאות.

האמת היא שמעולם לא הובטח דבר של ממש לראשי הכדורגל שלנו. ראיתי אותם בפעולה בבואנוס־איירס ובמכסיקו, במדריד ובפאריס. "תופסים" שיחה עם זה או אחר, לוחצים יד והולכים לדרכם. אופטימיים. גורלו של היו"ר הנוכחי, מר שאול סווירי, לא יהיה שונה. גם לו יבטיחו.

ב"מונדיאל" האחרון, במדריד 82', פגשתי את ג'יורי שאפשי. בעבר היה שדר הרדיו ההונגרי ולימים הפך ליו"ר ההתאחדות שם ונציגה במוסדות אופ"א. עקבנו אחרי מאמצי נציגינו ואיש שיחי אמר לי: "חבל על הזמן שלכם. לכל היותר תצליחו – אם תצליחו – להיכלל במסגרת האירופית במוקדמות הגביע העולמי. זה הכל.

"עומדות בפניכם שתי אלטרנטיבות ואז עשוי המצב להשתנות. א. הכדורגל שלכם ישתפר, יהיה ברמה אירופית טובה, תגיעו להישגים, תהפכו לגורם אטראקטיווי לקהל – ואז עשוי השיקול הכלכלי לבטל את האמברגו עליכם. ב. המצב הגיאופוליטי צריך להשתנות מקצה אל קצה, תהיה התקרבות של ישראל לגוש הסובייטי, כך שבריה"מ, או אחת משלוחותיה, תציע לכלול אתכם במסגרת האירופית.

"עד שאחד משני התנאים הללו לא יתממש – חבל הזמן שלכם".

מאז חלפו שנתיים. הנציגים שלנו חרשו את אירופה לאורכה ולרוחבה. חלילה לי לבוא ולטעון שאנו צריכים להניח למאמצים שלנו להיכלל באירופה, או לחדול מהופעה בפורומים בין־לאומיים. אנו צריכים להפגין נוכחות. אלא שעלינו לעשות את זה בצורה מכובדת.

ועד ליום המיוחל, עלינו להקדיש יותר זמן לשיפור רמתו של הכדורגל הישראלי, לשיפור המתקנים. עלינו לעבוד – והרבה – עם הנוער. זה הרבה יותר יעיל מאשר סיבובי־שיחות במלונות־פאר באירופה.

ואז, אם נקבל הזמנה להצטרף לחוג הכדורגל האירופי – נדע שזה בזכות ולא בחסד. ■

ספורטור

זאביק ז[illegible]

כששחקן כדורגל מתחיל ש[illegible]
לדרוש כסף -
זה מעלה לי את הדם לראש.
ובפרט שזוהי לא דרישה מקרית,
שכן מדובר במיקי בן־שטרית.
כל מה שמציעים לו · בכלל לא מספיק.
תנו לו גם קצת נמנותקיקי – למיקי.
ובשביל מהז בשביל זה שפעם בחדשיים
הוא יבקיע איזה שער או שעריים?
למה הם רצים אחריו, אני ממש מתפלא:
למי הוא חושב את עצמו, לקרויף או פלה?
מצידי שימשיך לחמם ת'ספסל,
הרי אם לא ישחק – הוא פשוט מחוסל.
ומי בכלל מוכן לבוא למגרש ולעודד
שחקן בלי שורשים, שחקן נודד,
שחקן שאת הנשמה שלו יוציא – ובריצה -
אחרי הכסף, ולא בשביל הקבוצה?
שחקן שהוא על תקן של "לגיון זרים"
שבמקום להבקיע – הוא מפקיע שערים...
אז אם נשארה לו עוד טיפה של כבוד,
שיתחיל לשחק – או שילך לעבוד!

"חזרנו 36 שנים לאחור"...

שדר שירות השידור הבריטי B.B.C. בדיווח מרמת־גן על המשחק ישראל-אנגליה: "במחצית הראשונה דומה היה שנבחרת אנגליה חוזרת 36 שנים לאחור, אל משחק הקאטאסטרופה בברזיל, כאשר אנגליה נוצחה... במשחקי הגביע העולמי שהתקיימו ב־1950 בבראזיל, גרמה נבחרת ארה"ב לסנסציה גדולה בנצחה את אנגליה 1-0. נראה כי זכרו של משחק זה עלה במוחם של האנגלים במחצית הראשונה ברמת־גן...

לנצחון בישראל — אין משמעות

בראיין גלאנוויל*

כאשר למדתי על הבחירה העלובה של סגל השחקנים של בובי רובסון למשחק עם ישראל – צלל ליבי ושקע. המשחק הזה הוא חסר משמעות, מכל הבחינות. לישראל, כיום, הנבחרת העקרה ביותר זה שנים. היא לא השאירה שום רושם בחודש שעבר, אפילו על הנבחרת הסקוטית, שהציגה נגדה כדורגל אבסורדי, זהיר מאד עד אימה, כדורגל שלילי. בהחלטה להופיע כך נגד ישראל, נמצאה איפוא אנגליה במצב בלתי נסבל. לנצחון – אין למעשה כל משמעות. אי־נצחון רק יעיק על מצפונם של השחקנים. הדבר החשוב, היחיד, שיש במשחק הזה הוא רצונו של מנהל נבחרת אנגליה, בובי רובסון, להתכונן באורח אינטליגנטי לגביע העולם הקרב ובא, ונראה כי שיקול זה נלקח במערכת השיקולים שלו.

שחקנים שנכשלו, כמו העלובים ביותר, נמצאים בסגל האנגלי הנוכחי ואילו שחקנים שהיו מסוגלים לעשות משהו במכסיקו, עדיין לא שם. במצרים, שם הפגינה אנגליה משחק מתחת ליכולתה האמיתית, שימר השוער המבין פיטר שילטון את המחשבה הבידיונית שלאנגליה הגנה יציבה וחזקה. הקישור היה חסר תיאום אבל עם החזרת גלן הודל ובראיין רובסון, זו נבחרת חזקה מספיק כדי לשלוט במשחק בתל־אביב...

... עדיין איננו יודעים ברגע זה באיזה מערך טאקטי תשתמש אנגליה במכסיקו 4-3-3, כמו בקהיר, או 4-4-2 עם קיצונים מעמיקי חדור – הטאקטיקה שעבדה היטב נגד ברזיל בריו, ב־1984. אין זו שגיאתו של בובי רובסון, שאין בנבחרתו אפילו בלם אחד המסוגל להעניק השראה ולהשרות אמון... הוא רק בוכה עתה על כשלון קודמיו, שאיפשרו לצעיר מארק לורנסון להצהיר שהוא אירי, כאשר למעשה נולד באנגליה... לרייט היה משחק מביך־מפתיע בתורכיה אך הוא נכשל בקהיר – ובכל זאת הוא שוב כאן, בסגל של רובסון. כך גם מארטין מווסטהאם, בלם ברמה של מועדון, שנזרק לפני גביע העולם הקודם, בעקבות הופעה עלובה בפינלנד. האם הוא מסוגל להשתפר ארבע שנים אחר־כך במישור הבין־לאומי?..

"בוצ'ר, תמיד בוצ'ר", מחייך לעצמו מנהל נבחרת איטליה אנזו ביארזוט, בכל פעם שמוזכר שמה של אנגליה. ושוב כמו כל העלובים – גם הוא (בוצ'ר) בסגל שלנו...

לבובי רובסון יש זמן מועט כדי לגבש צוותו כהלכה וגם לבחון שחקנים חדשים ולשלח מהסגל שלו את אלה שלעולם לא יבצעו מה שהוא דורש מהם... אבל מה, ראשי ההתאחדות שלנו הבטיחו לו (לבובי רובסון) לישכה ומישרה עוד לפני שראו מה הוא יעשה עם נבחרתו בגביע העולם במכסיקו... ■

★ קטעים חריפים אלה הם מתוך מאמר של בראיין גלאנוויל, עתונאי ופרשן כדורגל מפורסם, ב"סאנדי טיימס" מ־23 בפברואר. המאמר נכתב לפני המשחק ישראל – אנגליה. במסיבת עתונאים שהתקיימה אחרי המשחק בין שתי הנבחרות ברמת־גן, נשאל המנהל האנגלי בראיין רובסון לדעתו על מאמרו של גלאנוויל. תגובתו: "אני דוחה את טענותיו בבוז".

רונן הלל – חזר מ"גלות" בבני־יהודה

הפועל פתח־תקוה תקעה יתד חזק בליגה הלאומית. כשמסתכלים על חלוציה, גונב ניר לוין את ההצגה מהאחרים. הוא מלוטש מאוד ומרבה להבקיע (9). לידו בתוך משחק רונן הלל. החולצה מספר 10 בטוחה עבורו מדי שבת. בן 25 פלוס, תוצרת בית, שגלה לשנה בבני־יהודה. כשרוני – אין ספק, אבל כושל בהבקעות (2 בלבד). באם המושבות קיבל מזמן את תואר "מלך המחמיצים". בשבת התמקדתי בחלוץ המעניין הזה בדרבי של פ"ת (3-2 למכבי).

משחק ראש

כשהוא חופשי מלחץ של שומר אישי, משחק ראשו טוב למדי. ואז, נגיחותיו לשער, כמו אלה המיועדות למסירה, מדויקות מאוד אך לוקות בעוצמתן. מודע לנחיתותו מול מגן בהגבהות כדורים. עם שפיק כמעט לא ניתר למאבקי גובה. רונן מצא פתרון אחר. הוא מחפש את "הצד החלש" בהגנה. חוש זה (תפיסת עמדה במקום שאליו הכדור נהדף) ידוע לגדולי הריבאונדרים במשחק הכדורסל ורונן עצמו מנסה לנצלו (בהצלחה בינונית בלבד). בורח מהגבהות (עוזב ללוין ולחזן) ורץ לשטח מת ברחבה. המגינים מסתכלים לכדור המוגבה ו"מאבדים קשר". מחכה להדיפת הכדור. רק אם "הימור" נכונה, יצליח לנגוח. בשבת עשה זאת שלוש פעמים. פעמיים מסר ופעם נגח לשער ומרכוס הדף.

מה עשה הלל מול הפועל פ"ת?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות לשער	0	0
מסירות מדוייקות	6	7
מסירות לא מדוייקות	2	3
תיקולים מוצלחים	1	1
תיקולים לא מוצלחים	2	0
ספג עבירות	3	1
עבר עבירות	3	0
נגיחות	4	1
איבודי כדור	3	4
נלכד ב"נבדל"	4	1

מהירות

הפועל פתח־תקוה אוהבת לשחק מהר. הסיבה לכך כפולה: צמד החלוצים שלה, ניר לוין ורונן הלל, הוא כנראה המהיר ביותר בארץ. אצל האחרון זה נשקו האישי המוצהר. אשר נותן לו קרדיט עצום. לא בכדי שמר עליו בשבת שפיק אל־הוזייל, המהיר במגיני היריבה העירונית. וזה ראה הרבה את גבו או את גופו החומק מתיקולים ונאלץ להכשילו גם בפראות. רק כך יכול היה לזריזותו. רונן אוהב להגיח מאחור והוא סילוני עם ובלי הכדור. מכדרר, כשהכדור צמוד לרגלו הימנית, כדי ליצור הרבה הזדמנויות ובעיקר לחולל מהומות ברחבת היריב. אוהב דאבל־פאסים. מוסר ומבצע ספרינט מלא התלהבות כדי להשתחרר ממגינו. במצבים סטטיים, שבהם אפקט המהירות אפסי, יכולתו נופלת עשרות מונים. אז נוטה לחלות ב"מחלתו" הידועה: הכדרורים ואיבודי הכדור.

טכניקה ויכולת סיום

אין לו "כימיה" עם הרשת. אוהדי קבוצתו (ואולי גם אחרים) בטוחים שהוא המחמיצן הגדול ביותר בליגה הלאומית (לא רק בכמות אלא בעיקר ב"איכות"). למרות זאת מקומו בהרכב הפועל מובטח. הסיבה היא טכניקת המשחק שלו בעיקר מאחור בבניית ההתקפות המתפרצות. אבל כשזו מהולה בנטיה לסולנות, בחוסר רכוז מדהים ברחבה ובתזמון כושל שם – הבחור כמעט אינו מבקיע (פעמים העונה). מעברי היכולת שלו, מהרחבה ומחוצה לה, גובלים בפרדוקס. מאחור הוא טכני, מוסר מדויק ורואה־מגרש מעולה. ברחבה – נפילה. נוטה לעצור כדורים, מסתבך בכדרורים, מבטו כמו "מהופנט" על הכדור ועל רגליו, ראיית משחקו גרועה וכך גם דיוק ותזמון בעיטתו לשער. במקרה שלו יש רק להתפלא שלא נוסה עד כה בעמדת חקשר הפורץ. אולי זה האידיאלי עבורו.

[illegible]תיקול

[illegible]ונן שייך לסוג השחקנים שאינם יודעים לתקל, אבל [illegible]נראה אינם יודעים זאת. רכותו הגופנית ונחיתותו [illegible]בולטת בקרבות תגנה של אחד־על־אחד תן ניגוד משווע [illegible]לעובדה שהוא ניגש לעיתים לתקולים "גורליים". [illegible]מהירותו ונטייתו לסגת למרכז הביאו אותו בשבת לשני [illegible]תיקולים באגף הימני (אותם היה צריך להשאיר לציון [illegible]). בשניהם נכשל לחלוטין, באחד מהם כבשת מכבי [illegible] מאגף זה. כשומר שטח, לעומת זאת, הוא לגמרי לא [illegible] ירידתו הסותמת חורים בקישור של קבוצתו, עושת [illegible] שם חיים קלים (בעיקר לבן־שאנן האיטי). הוא [illegible] גניבות הכדורים" וזכאי לאותו התואר גם [illegible] קשה להסתבך בכדרור ומוצא עצמו מול מגן [illegible] רונן מרים אז ידיים.

פסק דין

ברגליו של רונן טמון כשרון רב. יסודותיו טובים מאוד. כשהוא מגיח מאחור, או בהעדר שומר, הוא מהיר, מכדרר בחסד ומוסר היטב. ברחבה אובדות רוב תכונותיו הטובות. אם יידע להרפא מחוסר ריכוזו שם (בעיה פסיכולוגית?) ומלהטו לכדרר ולהילחץ (משמעת מאמניו?) יהיה לקבוצתו חלוץ טוב פי כמה. אבל גם כך (ובתפקידו הנוכחי) הוא גורם למאמני יריבו כאבי ראש רציניים.

ירון סוגר חשבון

אלי קמיר

מזל זה דבר חשוב. לפעמים, יותר חשוב מהכל. קשה להגיד שירון פרסלני הוא כחור כלי מזל. אבל אין לו עיתוי. וכשאין את זה – אז יש בעייה. במקרה שלנו – אפילו גדולה ומאוד לא נעימה.

שווה לחזור קצת להיסטוריה. שנת 1978. ירון, שחקן נוער מצטיין במכבי חיפה. האפסנאים של כל הנבחרות האיזוריות כבר כיבסו את החולצה שלו. עולה לקבוצה הבוגרת. 10 מחזורים השם שלו מופיע בעתונים. בסיום העונה – חיפה בארצית. ירון עוד לא מכיר את הבעייה שלו. עמוק בפנים הוא אפילו לא מרגיש אשם במצב החדש. בשבילו המבט נישא קדימה.

עוד לא מלאו לו 19 והוא כבר הסטופר הראשון של חיפה. הליגה הארצית לא מפריעה לו במיוחד. ממוצע של 10־12 שערים לעונה (מעמדת הבלם), ציונים גבוהים בעתונים וגם דוביד שוויצר כבר שומע עליו. הוא שוב עם חיפה בלאומית. עכשיו על החולצות של קבוצתו אפשר לכתוב „מכבי פרסלני חיפה". הם רצים בלאומית. ברוך ממן מתחיל לפרוח, סלקטר עולה מהנוער, ארמלי מגיע משפרעם וגם רוני רוזנטל מתחיל לחרוש. יש לו כבר כמה חברים שמבינים ענין. וכששלמה שרף מגיע והקבוצה דוהרת, רק אפשר לחכוך ידיים בהנאה. מכבי חיפה דוהרת לאליפות.

22 מחזורים מנהיג ירון את החבר'ה שלו בדרך

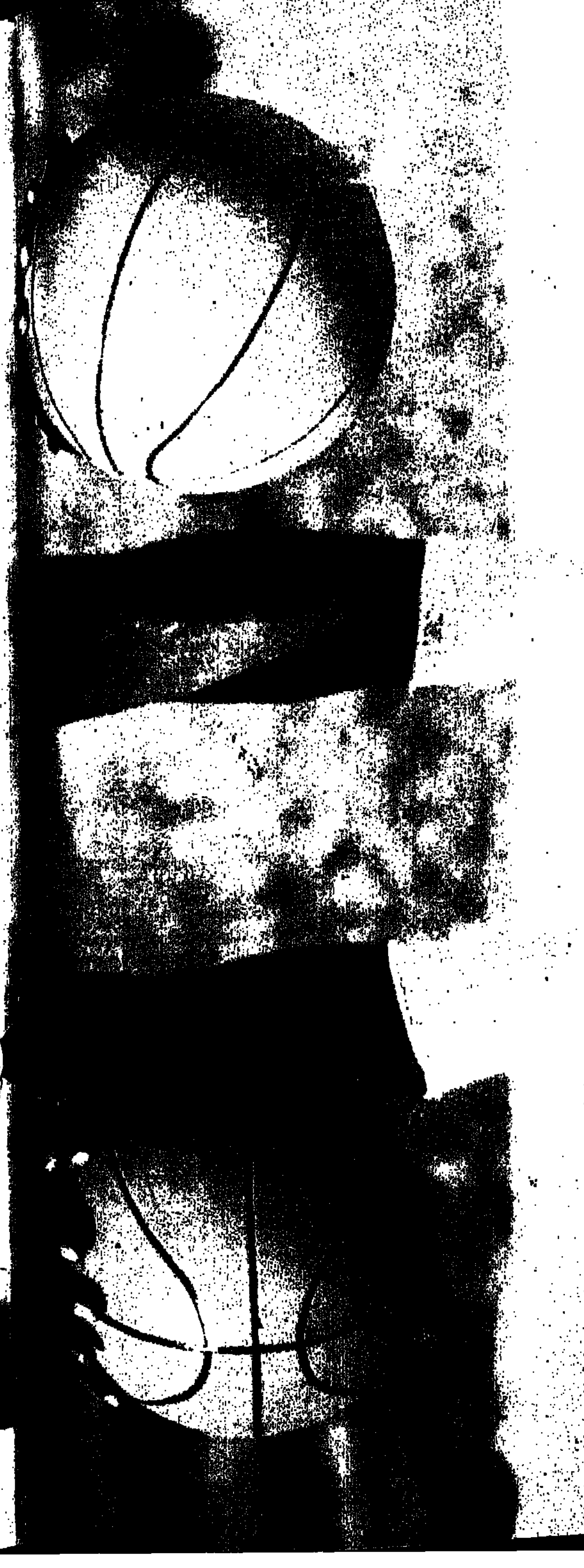
(סוף בעמוד 14)

ירון פרסלני, נכון להיום במכבי פ"ת, סוגר חשבון עם מכבי חיפה, אך נזהר לא לפגוע שם באיש ■ הוא לא יאמר שמקומו של רפי אוסמו („הגדול") בסכנה, שמישהו מיוחד שם לו רגל בחיפה ■ אין פלא. הוא רוצה לחזור לשם ■ „אין בארץ קהל אוהדים כזה" אומר ירון

ילד טוב בענה, ירון פרסלני ואשתו אתי.

צילום: אורי קונה

هكذا من الأصل

אבי כהן ובראיין רובסון

הקפטנים של ישראל ואנגליה מחליפים
דגלונים למזכרת לפני המשחק.
אנגליה-ישראל 2-1, רמת-גן 26.2.86

צילום: יגאל אבישי

ירון סוגר חשבון

(סוף מעמוד 11)

לתואר. ואז בדיוק נשברה ידו. חודשיים ישב על הטריבונה, משם ראה את חבריו רצים עם דגל המדינה.

לכולם ברור שאת השנה הבאה יפתח ירון כרגיל. אבל שוב ירון "והעיתויים" שלו. מחלת הצהבת שולחת אותו הביתה, ואת חבריו לתואר נוסף. בלעדיו.

רגע. זה עוד לא נגמר. יש גם נבחרת לאומית. מתפקיד ה"קפטן" של הנבחרת האולימפית הוא ככר מתחכך באבי כהן. הוא כבר רואה את הכרטיס לאוסטרליה. חלה, ואת אוסטרליה הוא ראה בשידור ישיר בטלוויזיה.

בסוף העונה שעברה החליטו בחיפה שחבל ככר לחתום על הצ'קים שלו. נתנו לו ללכת. חשבון קטן בראש הבהיר לו שקבוצה כמו מכבי פ"ת יכולה להתאים לו. הזכרון שלו מהתצוגות שלהם נגד מכבי חיפה והבטחות מנהלי הקבוצה כי כל הכוכבים יישארו, הורו רק לכיוון אחד – צמרת. בפועל, האחים מכנס יחד עם נסים כררה עברו לנתניה, חיים גולדברג חזר למכבי ת"א, מכבי פ"ת בתחתית. ירון, כך דומה, הולך לכשלון חדש.

בטן מלאה

ביקשתי לראיין אותו. קבענו אצלו ברעננה. הוא כבר לא גר בחיפה. לפני כמה שבועות התחתן עם אתי לבית מאיה (בסעיף הזה נראה לפחות שהמזל לצידו). "אנחנו גרים אצל ההורים של אתי, אבל אני מתכוון לקנות בית באבן־יהודה". הוא מסביר. למראה הבית שהוא גר בו היום אפשר להבין למה לא בוער לו שום דבר.

גביע מידי יוסל'ה מירמוביץ' בטקס חלוקת פרסי "כדורגלן העונה" מטעם "מעריב".

מספיק כ־10 דקות שיחה כדי לנחש שהוא לא בדיוק הקליינט שנסים משעל אוהב לראיין ב"מוקד". התשובות הכמו דיפלומטיות והטון המונוטוני שלו יכולים להוציא כל אחד משלוותו. לא יעזור כלום. הבטן שלו מלאה ואת זה מרגישים. אבל בשביל לשאוב את כל מה שיש בה – צריך לבוא עם מנצח בטן מומחה.

ירון מדבר כדורגל ואצלו זה כמו מתמטיקה. יש בעיות ויש פתרונות. הבעיות זה היריב והרשת, הפתרונות זה הגולים, היכולת והמיקום בטבלה. כדורגל ורגש לא הולכים אצלו ביחד. אני מנסה לדובב אותו, מזכיר לו את התקופה בחיפה, ומציע לו לסגור חשבונות עם אנשים שם.

– "חבל על הזמן לדבר על חיפה. הנושא הזה נדוש. המצב הוא שאני במכבי פ"ת", הוא מסכם במשפט אחד.

ש. "אני לא מבין מה אתה פוחד מהם כל כך. אם תמשיך להצטיין בפ"ת – חיפה תחזיר אותך בכל מקרה, ולא משנה מה תגיד".

ירון עדיין שליו. כך לפחות כלפי חוץ. כנראה שההחלטה לשמור בפנים מחושבת בדיוק כמו כל דבר אחר אצלו. אפילו שאני מתעקש ומסביר לו שהוא מגיש להם את הלחי השניה בכך שהוא "בולע" הכל ומחזיק דברים בבטן – הטקטיקה נשמרת.

– "נכון שיש לי בטן מלאה על חיפה. אם אגיד כל מה שיש לי – עתון שלם לא יספיק. הבעייה היא שכל מה שאני אומר מתפרש שם בצורה לא נכונה. כל אחד מבין איך שהוא רוצה, לכן אני לא רואה כל טעם לדבר על מכבי חיפה. דבר אחד אני רק יכול להגיד לך. ירון פרסלני לא משחק היום בחיפה – לא בגלל סיבות מקצועיות. יותר אין לי כוונות לפרט. אתה יכול לשאול מה שאתה רוצה, אבל אני אענה רק במסגרת האפשרויות".

הטלפון מצלצל. "ירון, זה בשבילך" קורא האבא של אתי. מתברר שיש עוד מישהו שרוצה לדעת מה יש לירון להגיד על הירוקים. הפגישה שלנו היא ערב המשחק של מכבי פ"ת וחיפה, והעתונאים משדרים אותו. "מצטער, אבל אין לי מה להגיד. אני מרגיש כמו לפני המשחק הקודם".

אני שומע את ירון סוגר עניין עם זה שמדבר מעבר לקו. הוא חוזר אלי. משום מה נראה לי שהוא קצת התרכך. אולי חשב בדרך לטלפון וממנו. "תדע לך, שסך הכל אני באמת אוהד את מכבי חיפה. אף פעם לא אשכח שהגעתי למה שהגעתי בזכות המדים שלהם. הייתי בהחלט רוצה להיות היום בקבוצה טובה כמו מכבי חיפה. אבל כשכמה שחקנים עושים 'קליקה' נגדך – אין הרבה ברירות".

"כמה חבר'ה שם ידעו שהאפשרות היחידה שלהם לפגוע במעמדי בקבוצה זה על ידי העלאת הנושא של 'בעיות חברתיות'. הם ידעו שמבחינה מקצועית אין להם סיכוי. תגיד אתה איך אפשר להגיד שאני בעייתי מבחינה חברתית אם יכולתי לשמש קפטן של הנבחרת האולימפית ולייצג שחקנים מבאר־שבע ומת"א. לך תשאל אותם איך ירון מבחינה חברתית. כולם אוהבים אותי".

ירון שמחוץ למגרש – הוא ירון שונה לגמרי [...] שעל כר הדשא. השקט והמונוטוניות, מפנים מק[...] למרץ ולאימפולסיביות. לפעמים אפילו בצור[...] מוגזמת. ירון שעל כר הדשא מסוגל לגעור בשח[...] מקבוצתו בצורה קשה ביותר. הוא מכיר היטב [...] רגעי ההשתוללות שלו, ובשום אופן אינו מנס[ה] להתכחש להם.

נולד להנהיג

גם בפ"ת, שם הוא נחשב לחדש יחסית, הספיק ככר כמה שחקנים להרגיש את "נחת קולו". חסר לו, לחלוץ, שירון יחשוב שהוא לא ירד לעזור להגנה. דורון רבינזון ככר עשה דוקטורט בשטח הזה. למרות זאת – יודעים כולם מי זה ירון האמיתי. ולראייה, יחסיו ההדוקים עם רבינזון מחוץ לכר הדשא. ירון מבין היטב שאין מה לעשות. יש כאלה שנולדו להנהיג, ויש כאלה שצריכים שיעמדו להם עם משהו מעל הראש. ירון, שייך לסוג הראשון.

באותה צורה שבה הוא מדבר על חיפה – הוא ממשיך ועובר לפ"ת. שום שינוי אי אפשר לשמוע ממנו. גם היום, כשהוא למעשה היחיד מלבד מויש'לה מרכוס אשר מצטיין בקבוצה, וכל מערך ההגנה מוטל על כתפיו, יודע ירון להישאר בפרופורציות הנכונות. הוא אמנם לא מדבר על זה, אבל מה שחשוב לו קודם כל, זה לסתום כמה פיות שהתחילו "לזמר" בתקופה האחרונה.

אי־שם בפנים – הוא גם בטוח שיחזור לנהל את העניינים מתוך רחבת ה־16 בקרית־אליעזר. כשהוא צריך לעבר את כל מה שיש לו בראש, ולפלוט תשובות לשאלות הרבות, הוא כרגיל מנסח הכל באופן דיפלומטי וזהיר. חס וחלילה לא להוכיח מישהו בחיפה או בכל קבוצה אחרת. לא יאמר שלדעתו אוסמו (הגדול) יש ממה לחשוש לקראת העונה הבאה, או שהוא מאוד לא אוהב את אוסמו. מה שכן יאמר, הוא שאוסמו הוא שחקן נבחרת, ואת זה אף אחד לא יוכל לקחת ממנו.

בכל מה שקשור למכבי פ"ת, הוא גם יודע איך לנווט שכולם יהיו מרוצים. "אני צריך להגיד למכבי פ"ת תודה. הם הימרו עלי לאחר שהייתי חולה זמן רב. למרות זאת הם בשום אופן לא קנו חתול בשק". על איך ההרגשה שלו להיות בקבוצת תחתית משופעת בכוכבים, באמת חבל לשאול. להגיד שרע לו הוא בוודאי לא יגיד, וללכלך על מישהו – ירון לא הכתובת.

לפני הסוף, אנחנו מחליפים עוד כמה מילים על יכולתו האישית והנבחרת. "לדעתי, עוד לא הגעתי לשיא הכושר שלי. כשהקבוצה תתחיל לרוץ כמו שהיא מסוגלת, אוכל גם אני לעשות דברים נוספים".

בניגוד לשחקנים אחרים, לא חושב ירון, שאם הוא היה בנבחרת, במידה והיה משחק באותם ימים, יכול היה להציל אותה מ"חרפת אוסטרליה". אך כמו כל אחד – הוא עדיין שואף להגיע ולשחק במדים של ההתאחדות. "אוי לו לשחקן כדורגל, שבכל זמן ובכל גיל לא שואף להגיע לנבחרת", הוא מסביר לי את התיאוריה שלו.

זהו. דורון רבינזון ואשתו הגיעו לביקור ואני כבר מתחיל להרגיש מיותר. לדורון כמה דברים חשובים להגיד לירון על מספר אנשים, והוא בטח לא יעשה זאת כש"האויב" באיזור. ■

כדורגל צריכים לנהל במגרש ולא בבית־קפה

יש שחקנים שבשבילם הכדורגל זה לא חבל, להיות כדורגלן – זה גם לשבת בבתי קפ[ה] ולהתרועע עם אנשים מיוחדים. חלק זה לא כלול במיוחד בתסריט של ירון פרסלני. בשבילו [...] זה מחוץ לתחום. "חלילה, אין לי כוונה לפגוע באלה שיושבים בבתי־קפה, אבל אני לא חוש[ב] [...] צריך להתנהל הכדורגל שלנו. לדעתי כדורגל זה רק על כר הדשא".

בכל זאת יש דבר אחד, מחוץ לכר הדשא, שמדליק את ירון: אוהדים. כשאני מוציא את [...] מהפה, כאילו הענקתי לירון זריקת מרץ. למספר דקות מפנה האדישות האופיינית שלו [...] לעיניים בורקות. "כשאני נזכר באוהדים של חיפה, עוברת בי צמרמורת. זה משהו מיוחד. [...] כארץ לא רואים דבר כזה. שחקן שלא שיחק עם כאלה אוהדים, לא מבין בכלל מה זה אוהד [...] בשבילם שווה לשחק בחיפה".

אבא נתן: מ.ט.ק. – הפועל חיפה – ארה"ב

ירון פרסלני, היה שנים רבות הסמל הבלתי מעורער של מכבי חיפה. אבל רק בודדים יודעים שירון פרסלני הוא דווקא בן של איש הפועל. אביו, נתן פרסלני, היה בשנות החמישים, כאשר עלה לארץ, שחקן הפועל חיפה. לפני עלייתו שיחק נתן בקבוצה ההונגרית מ.ט.ק.

הבן זוכר במעורפל את התקופה שאבא שיחק בהפועל. "קשה לי לזכור. יש לי בראש כל מיני זכרונות קטועים". מלבד אביו, גם אחיו הצעיר של ירון היה שחקן של הפועל חיפה. אולם לאחר כמה משחקים בקבוצה הבוגרת, פרש מכדורגל וירד לארה"ב.

ירון גם שיחק בתחילת דרכו בהפועל. אבל לא בחיפה – אלא בקרית־חיים. בגיל 14 עבר למכבי חיפה, כי רצה לשחק בקבוצת נערים טובה. "אבא אף פעם לא התערב. גם כשעברתי לשחק במכבי ולא בהפועל", מספר ירון.

כדורסל+

משה לרר

השלישייה המובילה של מכבי. עו"ד שמעון מזרחי (מימין), צבי שרף ומוישל'ה ווינקרנץ. לשמעון יש את הרקורד הטוב ביותר. כל מאמן הוה מקנא בו. מאז נכנס לתפקידו בעונת 1969/70 – ניצחה מכבי ב־38 משחקי „דרבי" (ליגה), מול 5 הפסדים.

צילום: עדי אבישי

חולון — בדרך הקשה

רק מזוכיסט מסוגל לעולל לעצמו כזאת. להפסיד בחיפה ב־30 הפרש ולנצח במשחק השלישי ב־25. שמעתי גם גירסה האומרת כי „חולון עשתה זאת בכוונה". והכוונה ברורה: לזכות בהכנסה נוספת מהמשחק השלישי...

שטויות במיץ עגבניות. מישקה לפרדון אומר כי ההכנסה במשחק השלישי אינה שקולה כלל מול מה שעלול היה לקרות. „אילו הפסדנו את המשחק השלישי – היינו מפסידים לא רק כסף. יוקרה".

אני מאמין לו. אלא ש־30 נקודות ההפסד של חולון בחיפה, מעלים אצלי היהרורים באשר ליחסם של הכדורסלנים למשחק. קבוצה החותרת להתמודד על המקומות 1–2, אינה יכולה להרשות לעצמה בושות כאלה.

אלא אם כן אוהבים את זה בחולון בדרך הקשה. ואם כן – יבושם להם.

בלי טלוויזיה — אבל עם רדיו

ב־8 ועשר דקות, יום חמישי שעבר, אומר לי ד"ר צבי רול, שר החוץ של מכבי: „הקהל לא בא". הלב כאב לו למראה היציעים הקרחים. עד כדי כך בגד הקהל במכבי במשחקה הביתי האחרון?

מסתבר שלא. ב־20 הדקות שנותרו עד לפתיחה – הגיעו יותר מ־9000 צופים ותפסו מקומם ביציע. הקהל לא בגד.

מי שכן בגדה – היתה הטלוויזיה. לראשונה העונה, לא שודר משחק בית של מכבי בבית הגמר. חוסר עניין – כך תירצו לנו אנשי הטלוויזיה. השופט הטוב ביותר היה הפעם הקהל. הוא לא נשאר בבית להעיף מבט בתכנית הספורט השבועית. השיקול של 9000 צופים – עדיף בעיני על חוסר השיקול של הטלוויזיה.

מדהים עד כדי כך – שבמהדורת החדשות המסמכת אחרי חצות, לא נתנו לנו אפילו את ההזדמנות להעיף מבט קצרצר על המשחק. טלוויזיה עד הסוף. מאיר שלו לא ידבר על כך בתכניתו.

ואם בדרך כלל אנו סוגדים לטלוויזיה ומתנכרים לרדיו – הרי הפעם היה הכל רדיו. זה רדיו!

קווין היקר,

היום מופיע פוסטר שלך ב„שבועספורט". אולי זו לא סיבה למסיבה בשבילך, כי אתה הרי הופעת כבר בשעריהם של הגדולים והמכובדים שבעתוני ושבועוני ארה"ב ואירופה. אך כרגע אתה עובד כאן, אצלנו, ורק יכולתך המקצועית היא שגרמה לנו להחליט על פירסום הפוסטר. אני מדגיש – רק – יכולתך המקצועית. שום דבר אחר לא.

ישבתי במרחק יארד אחד ממך ביום ראשון בשבוע שעבר באולם הפועל באוסישקין. ליהגת על כל העולם בחברת ה„בראדרס" מכל הליגה, שניצלו ערב חופשי כדי לחזות באחיהם מנתניה, מבית"ר ת"א, מהפועל ת"א ומהגליל העליון. ניגשו אליך ילדים וביקשו ממך חתימה. דחית אותם בתנועת־יד מזלזלת.

אולי אמרת לעצמך שאינך עובד מחוץ לשעות הקבלה שלך במגרש. אולי חשבת על משהו אחר באותו רגע. אך לו הצצת בפניהם המאוכזבות של הילדים – היית מבין לאיזו אכזבה גרמת להם. אתה הגיבור הגדול של מכבי ושל הליגה.

אז הערב, אם וכאשר מישהו יציק לך ויבקש את חתימתך על הפוסטר – חשוב פעמיים לפני שתשלח פניו ריקם.

או.קיי. בייבי קווין? ■

מכבי — 54 הפועל — 19

הערב „דרבי" תל־אביבי. ה־74 במניין הליגה. החלוקה לבצעים ממחישה את „שלטון מכבי". אם בשנות החמישים והששים היה פחות או יותר שוויון ביחסי הכוחות, הרי שבואו של טל ברודי למכבי יצר מציאות חדשה.

בשנות השבעים זכתה מכבי ל־23 נצחונות ב„דרבי" לעומת 1 בלבד של הפועל.

המאזן עד כה, בשנות השמונים, הוא 3–14. מכבי.

עונה	מנצחת	תוצאה
54/55	מכבי	44- 52
55/56	מכבי	39- 44
	מכבי	35- 68
56/57	הפועל	51- 56
57/58	מכבי	44- 88
	מכבי	36- 41
58/59	הפועל	36- 37
	הפועל	35- 45
59/60	מכבי	50- 66
	הפועל	51- 57
60/61	מכבי	44- 55
	הפועל	56- 59
61/62	הפועל	58- 61
	מכבי	56- 73
62/63	הפועל	38- 42
	הפועל	36- 60
63/64	מכבי	38- 42
	מכבי	39- 64
64/65	מכבי	42- 66
	הפועל	54- 57
65/66	הפועל	60- 67
	מכבי	60- 64
66/67	הפועל	89- 90
	מכבי	75- 84
67/68	מכבי	63- 67
	הפועל	67- 70
הקפאה	מכבי	47- 59
"	מכבי	65- 67
68/69	הפועל	70- 78
	הפועל	65- 67
69/70	מכבי	63- 66
	הפועל	74- 76
70/71	מכבי	63- 91
	מכבי	82-106
71/72	מכבי	95- 97
	מכבי	72-110
72/73	מכבי	74-115
	מכבי	93-105
73/74	מכבי	95-104
	מכבי	79-101
74/75	מכבי	73- 90
	מכבי	96- 98
75/76	מכבי	76-119
	מכבי	80-101
76/77	מכבי	78- 84
	מכבי	111-124
77/78	מכבי	75- 90
	הפועל	85- 98
78/79	מכבי	90-103
	מכבי	77-118
גמר״סל	מכבי	91-105
	מכבי	82-112
79/80	מכבי	65- 89
	מכבי	64- 68
גמר״סל	מכבי	87- 90
	מכבי	80-101
80/81	מכבי	67- 68
	מכבי	89- 92
81/82	מכבי	92- 98
	מכבי	90- 96
82/83	מכבי	73- 89
	מכבי	90-109
גמר״סל	מכבי	82-110
	מכבי	90- 92
83/84	הפועל	80- 84
	מכבי	82- 97
84/85	מכבי	87- 88
גמר״סל	הפועל	80- 96
"	הפועל	73- 84
"	מכבי	80- 89
	מכבי	66- 76
85/86	מכבי	83-118
	מכבי	93-109

אגדה חיה

מאיר גבאי

בבית מטופח, מוקף גינה מרהיבה ברח' ברלין בירושלים, מתגוררת „אגדה חיה" – מי שהיה ראוי, אולי יותר מכל ישראלי אחר לאות־כבוד־עליון, „אביר הספורט", אילו היו מעניקים כמותו אצלנו. בימים אלה הגיע לגבורות. חגג 80. סיבה־טובה־למסיבה.

ולטר פרנקל, ספורטאי גיזעי, בן דור ה„נפילים" – מי ש„שרף" את רוב מסלולי הריצה של אירופה, בסוף שנות ה־20 ועד לאחר עליית הנאצים לשלטון, ואחר־כך המשיך גם בארץ־ישראל־של־חולות וחלוצים.

מוקף גביעים ומדליות, ליד רעייתו לוטה („אשפית המטבח שלי") אומר היום פרנקל: „יש לי שיאים בגננות ובטיפוח נוי, לא פחות מאשר היו לי בספורט". הוא גאה להציג ארבעה ספרים על תורת הגננות שהם רבי־מכר בקרב המתעניינים. מקום של כבוד תופס אצלו עיטור „יקיר ירושלים", שהוענק לו מידי נשיא המדינה.

אבל העבר הרחוק – הוא בלי ספק סיפור מיוחד כמינו של אדם השומר גם עתה „על פיגורה כמו לפני חמישים שנה".

ולטר פרנקל בגינת ביתו שבירושלים, ובעת תחרות בוינה, במדי „הכח", בשנת 1924.

ולטר פרנקל. בימים אלה חגג 80. האיש, שחי ופועל בירושלים, מוכר היום כעובד בטיפוח גני נוי. בעבר היה שיאן באתלטיקה. האיש ניצח את פאבו נורמי.

ניצח את נורמי

גולת הכותרת בקריירה הספורטיבית העשירה שלו, במושגי העבר, היה נצחונו הסנסציוני על גדול רצי תבל, פאבו נורמי. היה זה בפראג, 1928. נורמי היה אז בשיא פריחתו. אלוף אולימפי. שיאן עולם. אגדה. לעיני רבבות סקרנים הצליח ולטר פרנקל לנצח את נורמי בריצת 3000 מטר וקבע אז 9:00.4 דקות. הוא הופיע במדי הכח וינה (1923–1931). תשע שנים ברציפות החזיק בתואר אלוף אוסטריה בריצת 5000 מ'. „האנטישמים הרכינו ראש כנכלמים, כאשר ניצחתי – ותמיד עשיתי זאת וקוף־קומה", הוא נזכר.

את החינוך הזה ספג בביתו. אביו, פקיד־בנק בכיר, עסק בטיפוס בהרי השלג. סבתו, שומרת מסורת, היתה שחיינית. ב־1928 ייצג וואלטר פרנקל את אוסטריה באולימפיארת אמסטרדם, אך לא הגיע לריצת הגמר. כיכבו אז על המסלול בריצות הארוכות שלושה פינים: ריטולה, נורמי והיהודי אלו כץ (נפל במלחמת השיחרור בקרבות הנגב). מיד אחר־כך, במחתרת, סודרה לו עבודה כעורך ספורט בעתון גדול בפראג – ובמקביל הצטרף למועדון הספורט היהודי המהולל בפראג – „גיבור".

ב־1932 חל המהפך בחייו: „יום אחד קיבלתי צילצול טלפוני בהול מיו"ר מכבי העולמי דאז, ד"ר הרמן להלבר. 'ואלטר, קח את המזוודות ובוא מיד לברלין – משם תמשיך לפלשתינה. אנו זקוקים לך שם כדי להכין את מסלול הריצה באיצטדיון חדש שעומד לקום בתל־אביב'. כך החל הפרק החדש בחיי. נחתתי במלון 'אלנבי' בת"א, שם פעל כבר מטה המכביה הראשונה. צבי נשרי קיבל פני, ודבר ראשון סילק מעלי את העניבה. 'בחור, אמר לי, בארץ הזאת אין עניבות'... יהושע אלוף 'הרכיב' אותי על האופנוע שלו ודהרנו לירקון. הוא הצביע על שטח חולי. שאלתי: 'היכן האיצטדיון שעליו דיברו איתי בטלפון לפראג?' 'הנה כאן, הוא עוד יקום', השיב אלוף, 'ואתה תטפל בנושא הזה'. זה היה בסוף דצמבר 1931. באפריל 32' נערכה המכביה הראשונה. עד היום אני סבור כי זה אחד הנסים הגדולים שהייתי עד להם".

'התקווה' כנאום...

לאחר המכביה ביקש ד"ר להלבר שפרנקל יבוא לברלין לשמש שם כעורך בטאון של „מכבי" – אך הוא לא התפתה. כאורח הפגנתי קרע את דרכונו ופנה לעבוד בכבישים, בריצוף. אחר־כך היה מורה ב„גימנסיה גורדיה".

ב־1934 יצא ולטר פרנקל במשלחת הארץ־ישראלית למשחקי מערב אסיה בניו־דלהי. בטקס קבלת הפנים שערך ראש העיר המארחת למשנה למלך הבריטי ולראשי המשלחות האורחות הוטל על פרנקל לעלות לבמה ולברך, כשאר המוזמנים, תחילה בשפת ארצו ואחר כך לתרגם דבריו לאנגלית. פרנקל לא שלט עדיין בעברית. סקר במהירות את הנוכחים וכאשר הבחין שאיש אינו יודע עברית, החל לנאום בפאתוס, רק מה שידע: „כל עוד בלבב פנימה.. נפש יהודי הומיה...".

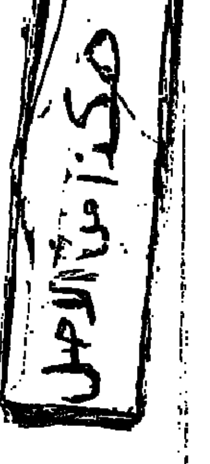
„אל תשאל איזה מחיאות כפיים סוערות קיבלתי על הנאום הזה", נהנה פרנקל להיזכר עתה. „ הנוכחים לא הסתפקו בכך והשמיעו גם קריאות עידוד 'פלשתינה, פלשתינה!'".

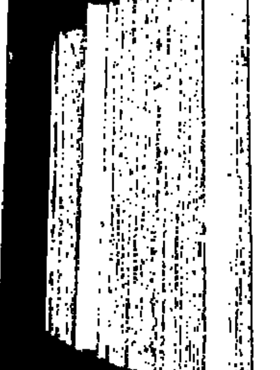
ב־1934 אירגן עתונאי הספורט המנוח ליפא לויתן את מירוץ המרתון הראשון בא"י, בחסות השבועון „כל נוע". תל־אביב חגגה. הזינוק והגמר היו בה – והמסלול הגיע עד למושבה נס־ציונה. פרנקל הגיע ראשון, ובקטע הדרך האחרון ליווהו רוכבי אופנועים ואופניים. גביע התחרות הוענק לו בידי ראש העיר, מאיר ריזנגוף. כמו כן עלה בידיו לחסל את ההגמוניה הבריטית בריצת 5000 מטר (האלוף ה„נצחי" היה אז הסרג'נט האירי פלנגה).

„אני בניתי גם את מכבי נתניה", מרגיש ולטר פרנקל ומציין כי „על ברכי גדלו האחים־הכדורגלנים יצחק וזאב'יק כספי, האתלט נסים קויתי, שפינדל שמאי וגם יואל שפיגל־אלרואי, כיום ראש עירית נתניה". כן היה בין מייסדי „ברית מכבים עתיד" ת"א, מכבי הצפון, הכח ואס"א. „אפרופו אס"א: את השם הזה, הוא אומר, המצאתי יחד עם עדין טיילהבר, כיום טלבר, שהיה צ'מפיון ואתלט מרשים".

נכדיו וילדיו אורי ויעל, גאים ש„סבא פרנקל" עדיין לועג לגיל, שופע מרץ וחיות – כאילו רק עתה ניצח בעוד אחת ממאות הריצות שבהן השתתף.

כה לחי, ולטר ועד מאה ועשרים! ■

נועם בן־ישראל

טופס של 14 משחקים – כנראה עוד הקיץ

מתכונת הטוטו הנוכחית – טופס ובו 13 משחקים כאשר על המנחש לסמן בו 1 2 X – קיימת בישראל כ־20 שנה. בעתיד הקרוב, כנראה בתחילת הקיץ, יש כוונה להוסיף לטופס משחק נוסף – כלומר ליצור טופס של 14 משחקים־המיועדים־לניחוש. הסיכוי לנחש 13, ייגדל אז פי 12 בערך, אך הסיכוי לנחש 14 – ייקטן פי 3.

באנגליה מוצעות למהמר כמה צורות הימור. נוסף לניחוש של 13 משחקים, מקובל שם לנחש שמונה תוצאות תיקו מתוך רשימה של 55 משחקים שבטופס. לתיקו עם שערים – יש עדיפות על תיקו־אפס. מתוך רשימה של 55 משחקים אפשר לנסות ולנחש ארבע תוצאות תיקו, או "לתפוס" נצחונות חוץ בלבד.

המהמר יכול גם לבחור את גובה ההשקעה, על פי אפשרויותיו: מחיר טור נע בין 1/6 פני (פחות מאגורה חדשה!) ומגיע עד 2 ליש"ט.

השבוע – פרס ענק

לאחר 16 שבועות שבהם גברו המהמרים על הטוטו – לא הצליחו השבת לנחש 13, בעיקר עקב ההפתעות שהיו בליגה הארצית. לפיכך הצטבר פרס ענק של מיליון ש"ח – כ־700 אלף דולאר (!).

כבר ציינו בעבר, שככל שהפרס גבוה יותר, כדאי יותר להשתתף. מי שלא מאמין בסטאטיסטיקה, שיחשוב על הכסף...

תחזית למחזור 27

1. בני־יהודה – הפועל ת"א. שתי הקבוצות שיחקו לא רע בשבת האחרונה, אך לא ניצחו. השבת, בשכונה, יהיה חם, שמח ומעניין. משולש.

2. מכבי ת"א – יפו. מכבי ת"א איבדה, כנראה, בשבת שעברה את הסיכוי להשתלב במירוץ לאליפות ולפיכך תשחק משוחרר וחופשי. 1.

3. יבנה – הפועל חיפה. הכלל "ביתי הוא מבצרי" חל כאן. חיפה, עם או בלי לורימר, לא תזכה ביותר מנקודה. 1 X.

4. הפועל י־ם – מכבי פ"ת. פ"ת מייצגת בהדרגה הרכב העולה על "דרך המלך". ירושלים ביתית ומתחת ל"קו האדום" תילחם ככל יכולתה. משולש.

5. הפועל פ"ת – בית"ר י־ם. המשחק הקשה לניחוש בטופס: בית"ר הציגה בשבת שעברה פנים חדשות – קבוצה טובה ולוחמת. היא לא תוותר גם הפעם. פ"ת איננה מפחדת העונה מאף קבוצה. משולש.

6. מכבי חיפה – כפ"ס. שתי קבוצות ש"מגמגמות" באחרונה, אך לא נראה לי שהאלופה תפסיד פעם שניה ברציפות. בכל זאת משולש.

7. באר־שבע – שעריים. למרות הנצחון בשבת, המשחק השמופר והמאמן שמכיר את ב"ש – שעריים תפסיד לצעירי ב"ש.

8. נתניה – שמשון. למרות סידרת ההצלחות השמשונית יש לנתניה עדיפות בכלים ובמוטיבאציה. 1.

9. חדרה – בית"ר נתניה. לאחר "תקלה" מול בית"ר ת"א – תמשיך הקבוצה הטובה בארצית בדרכה ללאומית. X 2.

10. עמידר – לוד. קרב צמרת על כרטיס העלייה ללאומית. עמידר מפתיעה השנה את עצמה ואת הליגה. משולש.

11. יהוד – הכח. נצחון ליהוד (!). לאחר תקופה ארוכה תנצח יהוד את הקבוצה המתדרדרת של הכח.

12. עכו – בית"ר רמלה. למרות הבדלי המיקום בטבלה, יהיה ליתרון הביתיות משמעות רבה. 1 X.

13. חולון – רמת־השרון. חולון שתיאבק השנה על 3 המקומות הראשונים לא תפסיד בבית. 1 X.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־19)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	הפועל ת"א	14–33	40
2.	מכבי חיפה	14–26	35
3.	בית"ר י־ם	22–31	33
4.	בני־יהודה	8–10	33
5.	מכבי ת"א	19–26	29
6.	שמשון ת"א	23–25	29
7.	הפועל ב"ש	12–16	27
8.	הפועל פ"ת	25–27	26
9.	מכבי פ"ת	26–25	25
10.	הפועל כפ"ס	23–24	24
11.	מכבי נתניה	24–26	22
12.	מכבי יבנה	21–14	22
13.	הפועל י־ם	30–20	18
14.	מכבי יפו	25–14	18
15.	הפועל חיפה	31–12	17
16.	מכבי שעריים	23–11	16

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־19)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	בית"ר נתניה	17–35	38
2.	בית"ר ת"א	18–30	35
3.	הפועל לוד	16–24	33
4.	בית"ר רמלה	10–18	32
5.	מכבי עמידר	12–18	32
6.	צפרירים חולון	17–20	29
7.	הפועל טבריה	21–21	29
8.	הפועל חדרה	19–21	26
9.	הפועל ר"ג	20–21	25
10.	רמת־השרון	24–22	25
11.	הכח ר"ג	24–16	24
12.	הפועל עכו	15–18	23
13.	הפועל מרמורק	29–18	18
14.	הפועל יהוד	21–12	14
15.	בית־שמש	27–12	12
16.	בית"ר חיפה	27–11	9

המלצות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

2	x	1	
	X		1
X		X	2
		X	3
X			4
X	X		5
	X	X	6
		X	7
	X		8
X			9
	X	X	10
		X	11
X		X	12
		X	13

שלשות –, כפולים 5, טורים 32

הפתעות

2	x	1	
	X		1
	X	X	2
	X		3
	X	X	4
X			5
X		X	6
X		X	7
X		X	8
X			9
	X		10
	X	X	11
	X		12
X		X	13

שלשות –, כפולים 7, טורים 128

הגיוני

2	x	1	
	X	X	1
		X	2
		X	3
X		X	4
X		X	5
X		X	6
	X	X	7
		X	8
X			9
	X	X	10
	X	X	11
X		X	12
		X	13

שלשות –, כפולים 8, טורים 256

לעשירים

2	x	1	
X	X	X	1
		X	2
		X	3
	X		4
X	X	X	5
		X	6
		X	7
X	X	X	8
X		X	9
	X	X	10
	X	X	11
	X	X	12
		X	13

שלשות 3, כפולים 4, טורים 432

שיטה מצומצמת

2	x	1	
X	X	X	1
		X	2
	X	X	3
X	X	X	4
X	X	X	5
X	X	X	6
		X	7
		X	8
X	X		9
X	X	X	10
		X	11
	X	X	12
	X	X	13

שלשות 5, כפולים 4, 3888 טורים מלא, 432 טורים בשיטה המצומצמת

משחק	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
4	1	x	2	1	x	2	1	x	2
5	1	x	2	x	2	1	2	1	x
6	1	x	2	2	1	x	x	2	1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x
10	1	1	1	x	x	x	2	2	2
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
13	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1

דייב קארי, לונדוני, לעג לקור ולכפור בשבת שבה שובשה תוכנית משחקי הכדורגל – והפך את מינהרות הרכבת התחתית, לזירת תעלוליו ■ זהירות: ה„טריק" הזה מסוכן, מחייב אימונים רבים וסידורי בטיחות

היה קר מאד בלונדון. „מזג אויר ארקטי", „קור סיבירי", אמרו שם – וביטלו כטורח־הנסיבות עשרות משחקי כדורגל, בארבע הליגות המקצועניות. ה„פאנל" – צוות מומחות מיוחד – של חברות ניחושי הטוטו, התכנס מיד באולם ספוג־עץ ומוסק היטב, כדי „לקבוע" את תוצאות המשחקים שלא היו, עבור מיליוני המהמרים.

לדייב קארי „בער בישבן". הכפור והשלג לא עניינו אותו. גם לא הצרות של בראיין רובסון וחבריו המקצוענים מהכדורגל. שבת ללא אופניים היא, מבחינתו, „שבת דפוקה מאד", במיוחד כאשר בקרוב יחלו כל התחרויות החשובות של תעלולי הבי.אמ.אכס., שדייב מתמחה בהם ושאיננו מוכן להחמיץ אפילו אחת מהן.

קם ועשה. לבש „מכנסי ברמודה" ססגוניים – בעיקר כדי ללעוג לגשם ולכפור, אפילו שידע כי כלבוש קייצי ומוזר זה יהיה לצחוק בעיני כל מי שיתקל בו. נטל את אופניו, את הכפפות והצטייד במטען־עורף של מרץ ואומץ־לב.

הוא יצא לאחת מתחנות הרכבת התחתית בלב לונדון וניצל כמה שעות של שקט, בעיקר בתחנות שאינן מופעלות בשבת, כיוון שהן משרתות אזורי תעשייה, שאינם תוססים ב„וויקאנד". המינהרות הארוכות היו ריקות מאדם ואפשר היה משום כך להשתולל בהן, כמעט ללא הפרעה.

דייב ניסה את ה„להיט" האחרון שלו – טיפוס על קירות – ולאחר שפיתח מהירות גבוהה מאד, רכב על הקירות הקעורים של המינהרה, לאורך כמה מאות מטרים. אריחי החרסינה והקרמיקה בצבע קרם, „קלטו" את דייב ואופניו, באהבה. כמה ימים לפני כן הם טופלו בידי פועלי הנקיון של רשות הרכבת התחתית, לראשונה אחר שנים של הזנחה, שגרמה להצטברות של שכבת ליכלוך שמנונית ודוחה. על האריחים המבהיקים ממים וסבון, יכול היה דייב „להשתולל" בלי בעיות.

התעלול שלו כונה בשם: „עשה זאת או מות", ולאחר סידרה של אימונים עקשניים, זימן לשם צלם וכתב זריז כדי להיווכח במעשיו.

התוצאה – הרי היא לפניכם.

איזה מזל שאין לנו עדיין מינהרות רכבת תחתית וגם לא מזג אויר לונדוני כזה – אחרת הייתם, בוודאי, ממהרים לחקות את דייב קארי. אבל אם לא לחקות – אז לפחות „לשטוף את העיניים" ולהתפעל מן הפעלול המסוכן, המחייב סידורי בטיחות מוקדמים. ■

מכוניות

אדוארד אטלר

לקראת עונת המירוצים החדשה, יש לצפות לקרבות קשים בין מכוניות ששופרו במיוחד לתחרויות ■ כסף רב הושקע בכך כדי לאפשר את „ההתגלגלות" על המסלול באשקלון ■ רמי לנדס, „אלוף האלופים" הוא שוב הפייבוריט. מבין היטב את רכבו; לא מבין למה היריבים ב„„אווירה מלחמתית" ולא מפרגנים זה לזה

סיפור הצלחתו חסרת התקדים של רם לנדס, אלוף ישראל בראלי־קרוס בקבוצת המכוניות עד 1600 סמ"ק, הוא סיפור של עבודה יסודית.

מוקדם למדי הבין לנדס, כי העניין דורש לימוד – ולכן קם ונסע לאנגליה והצטרף שם לבית הספר המפורסם של ג'ים ראסל כדי להשתתף במירוצי מסלול של „פורמולה פורד". אחר כך חזר לישראל, כדי להמתין שנה עד פתיחת עונת המירוצים הראשונה שלנו.

מינימום בושה

במירוץ הראשון, בבאר־שבע, נהג ב„פורד אסקורט" ישנה ופשוטה מאד. מהמאבק הזה יצא במינימום בושה – ראשון בין כל הפורדים שהשתתפו במירוץ. הוא הבין שזה לא זה ונסע לאשקלון, כדי לצפות במתחריו הפוטנציאליים ובחר לעצמו מכונית, שתתאים לתנאי המסלול. לנדס העריף „גולף GTI" ואז החלה סידרת נצחונותיו: מקום ראשון בתחרות הרביעית והחמישית. שני הפסדיו היו לפקה נגיקובסקי ול„חיפושית" המסתורית שלו. אם מוריו של לנדס ב„בצלאל" יבקשוהו לצייר מכונית כלשהי, אין ספק שיצייר את זנבה הכחול של אותה „חיפושית", אותו ראה זמן כה רב לפניו...

אך בעונת המירוצים הקרובה, לא ה„חיפושית" המוזרה וגם לא מכונית סידרתית אחרת, יוכלו למלא תפקיד ראשון על המסלול. בקבוצת 1600 סמ"ק עומד להתחולל קרב קשה בין המכוניות ששופרו, במיוחד לצורך המירוצים. יהיו ביניהן „פורד אסקורט" בעלת מנוע בעל 180 כ"ס, „גולפים" שעברו שיפורים בגרמניה, „אלפא־סוד" עם מנוע 170 כ"ס. ה„פורד" של רמי שפר עם מנוע „פורמולה" וגם ה„גולף" הירושלמית של לאצי.

הג'ינג'י — מס. 1

בכל המכוניות הללו הושקע כסף רב ולמכוניות הסידרתיות לא יהיה מקום רב – כי הן פשוט לא יוכלו להתחרות על מקום בצמרת.

„הקבוצה שלנו היא להיט", אומר לנדס ומוסיף שהוא מצפה למאבק קשה אך גם שמח לקראתו, כי יהיה בכך כדי למשוך צופים רבים לאשקלון.

גם על מכוניתו של לנדס עבדו לא מעט ב„צ'מפיון מוטורספורט". תוצאות העבודה הרבה הזאת, יתגלו במבחני המסלול הראשונים. לאחר פרישתה המפתיעה של „אלפא רומיאו" מהתחרויות, „צ'מפיון" היא עתה היבואנית הרצינית ביותר והיחידה שמכינה ארבע מכוניות לתחרויות באשקלון. יהיו שם שני „גולפים" 1600 סמ"ק, „גולף" של 1300 סמ"ק וגם „פולו" 1000. השמועה אומרת כי ייובאו גם שתי מכוניות „פולו GT 1300", משום ש„צ'מפיון" רוצה לזכות בבכורה, בקבוצת־מנוע זו ולכן מוכנה להשקיע בהרפתקה האשקלונית.

לנדס מבין את רכבו ולא פחות מכך גם יודע להסביר נהיגתו. דבר אחר הוא מתקשה להבין: מדוע הספורט המוטורי הצעיר שלנו, שעודנו בחיתוליו, כבר היה לשדה קרב, נושא לחיכוכים, מריבות, ניגוד אינטרסים והרבה־הרבה חוסר פירגון.

שדה קרב

דוגמא: ג'קי זית הוכיח עצמו מעל ומעבר כאלוף ישראל בקבוצת המכוניות של 1300 סמ"ק – והוא שומע כל הזמן, שזה הכל תודות למכוניתו המעולה. ה„סאמבה ראלי" של זית היא במקרה גם מכונית מעולה, אך ג'קי נהג כה בכשרון טבעי עצום. לא לכל נהג היתה מכונית זאת מביאה נצחון.

לנדס מספר כי הוא לומד מדי יום משהו חדש. כל כניסה שלו למכונית היא בעצם שיעור עצמי. יש מעט מאד אנשים בארץ שמהם ניתן ללמוד – אבל לנדס רוצה להחליף עמם רשמים, לשמוע על נסיונם. אולם עקב ה„אווירה המלחמתית" השוררת באיזור המסלול, הופכת התנסות כזאת לבלתי אפשרית.

רמי לנדס, בן 29 – יופי של גיל למירוצים, לא צעיר מדי ולא קשיש מדי ל„עסק" הזה – הוא בעל ב.א. בפסיכולוגיה (בר־אילן) לומד צילום ב„בצלאל" ומשמש לעתים בוחן־רכב. נסיעות המבחן, כמה ימים מדי חודש, מקנות לו נסיון נוסף, כי מבחן־דרך הוא נהיגה על סף המיגבלות של הרכב הנבחן. אילו כל נהג היה מסוגל לבדוק עצמו ורכבו בתנאים קשים – לבטח ניתן היה להשיג פיחות משמעותי במספר תאונות הדרכים. תוך כדי נהיגה, חייב הנהג לעמוד מול התפתחויות בלתי צפויות ולמרבה הצער, לעתים, אף נופל להן קורבן – למרות, שתיאורטית, ידע היטב מה עליו לעשות. למעט הספורט המוטורי, אין למעשה כל מסגרת תחרותית אחרת, הרומה לו בשימושיות היום־יומית.

תחרויות ה„ראלי קרוס" בהן משתתף לנדס הן תחרויות דה־לוקס. הוא בין המעטים המובילים, שאינם נוסעים בתוך ענני אבק. רק פעמיים „גנבה" לו ה„חיפושית" את ההצגה – אך גם אותה גיצח לנדס במירוץ.

נראה כי יש עתיד ל„אלוף האלופים", הג'ינג'י העיקש הזה. ■

רמי לנדס אלוף ישראל וה„גולף" שלו. (צילם: יורם אשחיים).

דליה חולמת בגדול

אורית הראל

עתון בגרמניה כינה את דליה קוריאט „הטייגר הישראלי” ■ רק בת 16 וכבר אלופת הנוער עד גיל 18 ומס. 2 בין הנשים. רוצה להיות בעשיריה הראשונה בעולם ■ 6–5 נסיעות לחו"ל זה „כמעט לחם חוק” אצלה ■ המודל שלה: גבי זאבאטיני, 15, מארגנטינה – כיום כבר 12 בעולם ■ פרסים: „ספורטאית השנה” בטניס ו„התנהגות מופתית על המגרש”

יש לה ראש עטור תלתלים כהים, צפופים־צפופים; עיניים מלאות אמביציה תמימה שיש רק לבנות 16 ואבא שווף באורח מעורר קינאה, בשלב הזה של החורף, שמזכיר את אמא־של־ברוק־שילדס, אבל עם הרבה חן וקסם אישי. דליה קוריאט בדרך לווימבלדון, לאן באמת תגיע עם המחבט שלה – לא ברור, מה שכן ברור, שהיא תגיע רחוק.

כשאבא שלה – מאמן טניס וגם אלוף הארץ לסניורים כבר 10 שנים – לא משחק טניס 5־6 שעות ביום, הוא מרגיש לא טוב. לדליה מספיקות שלוש שעות, כדי להגיע לאותו אפקט. או כל יום, אחרי הלימודים, היא נוסעת, באוטובוס, למרכז הטניס ברמת־השרון ומתאמנת בהדרכת שי פוני וירדן כהן, היא שם כבר מגיל שמונה וחצי. עכשיו היא מדורגת ראשונה בארץ בין בנות 16־18, שניה בין הנשים, מאז אליפות ישראל שנערכה בסוכות וגם בנבחרת הנשים. בשישי־שבת היא משחקת עם אבא, שגילה אותה, לימד אותה, דחף אותה ואימן אותה יום־יום במשך שנתיים, עד שזכתה באליפות הראשונה שלה, לבנות 10. בזמן האחרון היא גם מנצחת אותו, בדרך כלל.

אבא מאמן

אבא־קוריאט עצמו גילה את הטניס בגיל די מאוחר, בן 29, עוד במארוקו. המשחק מצא חן בעיניו והפך לעניין מרכזי בחייו. כשהוא נזכר בכל ההיסטוריה שלו בטניס, דליה מגלגלת עיניים ומבקשת „תתחיל יותר מאוחר, אתה עוד תיקח לי את כל הסיפור”. ההמשך הטבעי היה ללמד את הבת הבכירה את המשחק שכל כך תפס אותו. היא דווקא הצליחה יפה, אפילו היתה אלופה עד גיל 13 במארוקו, ואחר־כך בארץ היתה פעמיים אלופה, עד גיל 16 – „אבל מה, היא לא התאמצה כי לא רצתה לשחק”, מסביר האבא־המאמן לקול מחאותיה של דליה. לא מוצא חן בעיניה התאור שלו. בגלל הכשלון עם הבכירה, לא ניסה אפילו לאמן את שתי הבנות הבאות בסדר המשפחתי. אבל מהקיפצוצים של דליה בת השש כבר לא יכול היה להתעלם – ולקח אותה לידיים.

היא לא מרגישה נרדפת או שטופת־מוח. באמת מאמינה שעושה מה שהיא רוצה. מעולם לא אמרה „לא בא לי לשחק”; „לפעמים הרגשתי ככה, אבל לא אמרתי והמשכתי לשחק, וכשמשחקים – שוכחים את ההרגשה, כאילו לא היה שום דבר”, היא מסבירה. ההתמדה העיקשת – בגשם, בשמש, בטרנינג לא זוהר, כשאחרים מנמנמים נימנום צהרים קל או תופסים הצגה יומית – ההתמדה הזאת היא שיכולה לעורר הערצה. דליה מצירה, לא מרגישה שהיא מפסידה משהו מיוחד. יש לה חברות טובות וגם חברים, שמלווים אותה עוד מבית הספר היסודי ומפרגנים לה: באים לראות אותה משחקת ועוזרים לה, אם צריך, בהשלמת חומר. חבר אין לה, אבל זה בלי שום קשר לטניס.

„החברים מאוד מעריכים אותי. הם התרגלו כבר לזה שאני משחקת ונוסעת לחו"ל”, היא אומרת בלי שום הצטעצעות. חו"ל בשבילה זה חצי העולם, אולי יותר – מקום אליו היא מגיעה לעיתים תכופות יותר משהיא מגיעה לחיפה. בפעם הראשונה נסעה כשהיתה בת שמונה. היתה שבועיים עם אבא – ואחר כך שבועיים לבד. „הייתי ממש קטנה ושיחקתי נגד גדולה כמו אמא שלי”, היא נזכרת. ההיא „כמו אמא שלה”, מסתבר, היתה בת 11. קשישה אמיתית. עכשיו, כמובן, היא נוסעת לבדה, 5־6 פעמים בשנה. כבר היתה בארה"ב, ביפאן, באירופה, בדרום־אפריקה, בוונצואלה, בקנדה. קצת מתבלבלת במניין המקומות, אבל זוכרת בדיוק את שמות כל יריבותיה בשלבים המתקדמים של התחרויות השונות – והתוצאות בכל התמורדות.

הצעות מחו"ל

„הטייגר מישראל”, כינו אותה בעיתון גרמני אחד. אפילו קיבלה הצעות לשחק בליגות שונות בעולם – אבל היא מעדיפה לא לדבר על זה. חוצלארץ זה, בינתיים, בשביל לנסוע ולחזור. מכל הנסיעות והתחרויות האלה, יש לה חברים בכל העולם איתם היא מתכתבת; צ'ופרים קטנים כמו בגדים תוצרת חוץ והמון גביעים, מדליות וצלחות על כל הזכיות שלה. יותר מכל, היא גאה בגביע שקיבלה לא מכבר – „ספורטאית השנה” ועל התנהגות הולמת על המגרש. יש לה הרבה פרסים על התנהגות – „במקום לריב אני מביאה שופט, וזה מכניס את היריב ללחץ”, היא מחייכת.

בארץ היא כבר מספר 2 בין הנשים ובחו"ל היא עדיין בקטיגוריה של נוער – כי אין לה עדיין די ניקוד כדי להתחרות בין הנשים. האידיאל שלה, כצפוי – מישהי קרובה מאד אליה בגיל: גבריאלה זאבאטיני בת ה־15 מארגנטינה. לפני כמה שנים הפסידה לה בחצי הגמר עד גיל 12 בוונצואלה. מאז היא רודפת אחריה. המירדף הזה קשה שבעתיים, כי בארץ אין לה תחרויות רבות של ממש. כאן הכל הולך די בקלות – ואז כשיוצאים החוצה, מתברר שלא כל כך בקלות אפשר להתברג בצמרת. אחת הסיבות, לדעתה, לקשיים של הטניס הנשי בישראל הוא הקיום הכמעט־אנונימי של הענף, שאינו מצליח למשוך אליו את זרקורי התיקשורת.

חוץ מטניס כמעט שאיננה עוסקת בספורט: „בבית הספר הייתי שנתיים בהתעמלות קרקע ופרשתי כשהגעתי לשלב שהיה מסוכן לטניס”, היא מסבירה. כדורסל, ככלל משעמם אותה. לסקטים, אופניים וכיו"ב, היא לא מתקרבת, מחשש לפגיעה גופנית שתיפגע בטניס שלה. אפילו על אופנוע, שהחבר'ה סביבה התחברו אליו, היא מוותרת. בטוחן על חשבון גוחות. אבא, מהצד, ממלמל משהו על מכונית בבוא היום. איך יוכל לסרב לה?

לעומת אבא, שמעורב כמעט יותר ממנה, „אמא רק מבשלת לי”. מה? – כל מיני. מוותרת הרבה על בשר, בעיקר בחו"ל, כי זה לא כל כך מסתדר לה עם הבטן, ולפעמים עושה גם דייאטות. „איזה דיאטות?...”, מבטל אבא את דבריה מהאופסייד. האחיות הגדולות עוזרות לה, לפעמים, בלימודים – כשקשה אחרי נסיעה לחו"ל. בעיקר במתימטיקה. מה לעשות.

כשהיא מסתכלת קצת קדימה, היא רואה את העשיריה הראשונה בעולם של טניסאיות, עם סוף הלימודים וצבא בדרך. ואם אפשר, נסיעה לאילת – כי שם עוד לא היתה – וגם עוד איזה חמישה סנטימטר בגובה, כי לא על הרצון לבדו תהפוך אותה מחבט לאלופה. ■